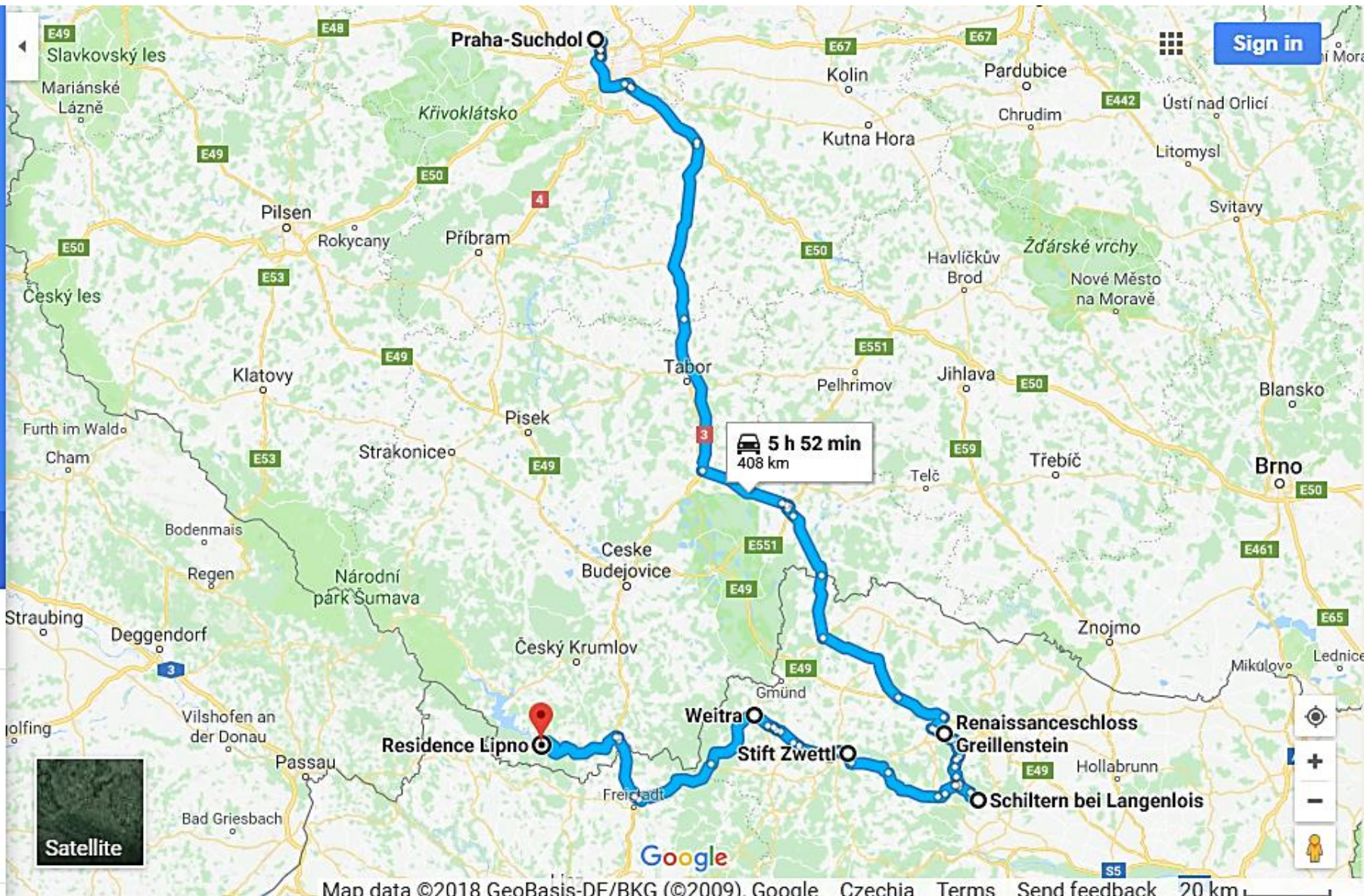

**Urbanistická a krajinářská exkurze
Katedra zahradní a krajinné architektury FAPPZ ČZU**

**Krajiny, sídla a zahrady povodí Dunaje
Rakousko a Bavorsko 2018**

Den první 24.9.: Zámecká zahrada Greillenstein, krajinou Waldviertelu a údolím řeky Kamp, zahrady Kittenberger a Noemova archa v Schiltern, klášterní zahrady ve Světlé, město Vitoraz.

[illegible]

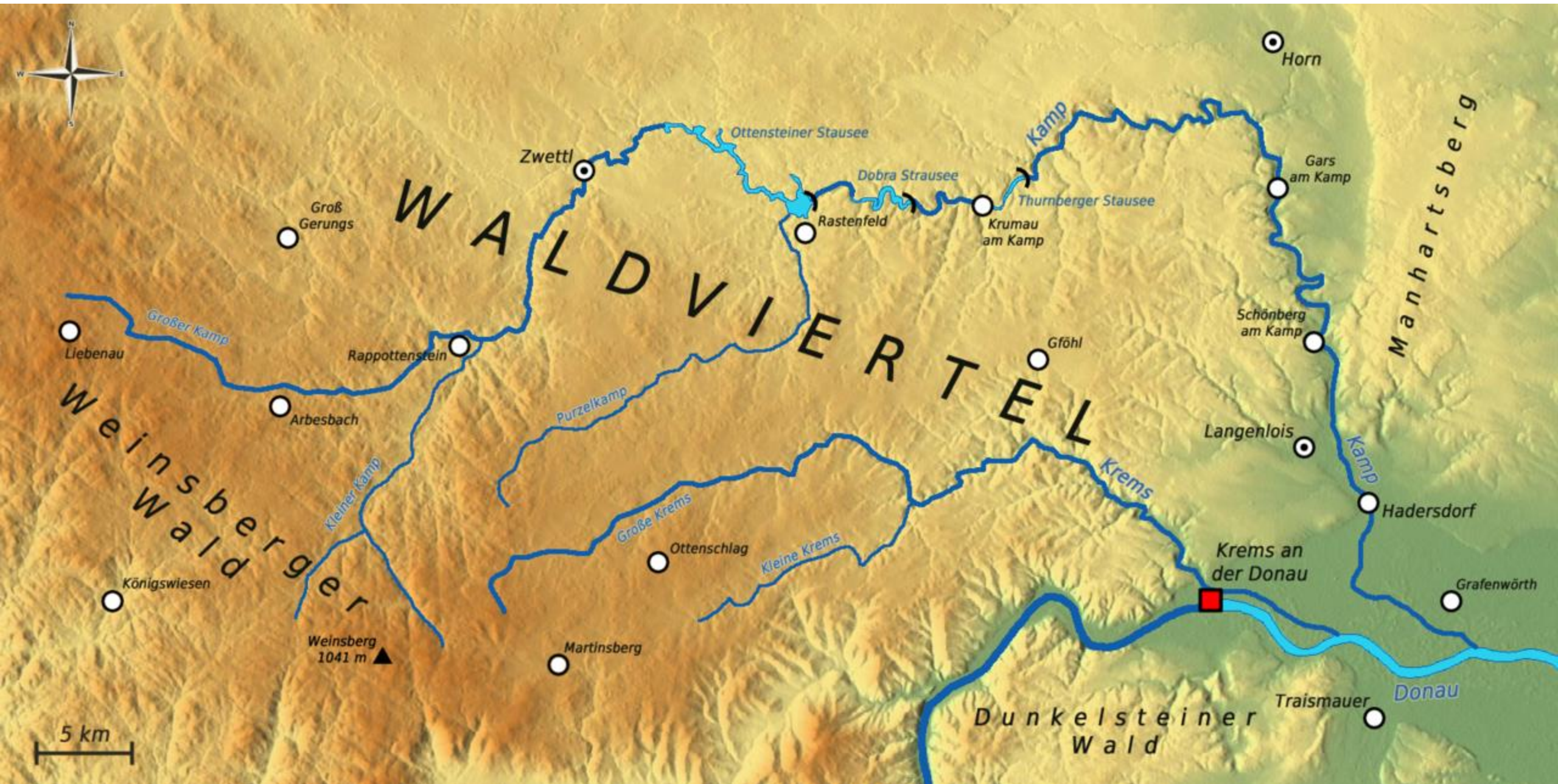
Zámek **Greillenstein** je renesanční zámek v obecní části „Grellenstein“ obce Röhrenbach v okrese Horn v rakouské spolkové zemi Dolní Rakousy. První písemná zmínka o Greillensteinu se datuje ze 13. století. První zmínka o ochranném hradu je z roku 1313, který byl v držení rodiny „Grellenů“. V roce 1479 bylo panství v držení pánů z „Dachbeckh“, později patřilo Hohenfelderům a pánům z „Volkra“. Od roku 1534 je Greillenstein v držení baronů (později hrabat) z Kuefsteinu, tehdy významnému členu rodiny velvyslanci a později vicedominovi v Horních Rakousích Johannu Ludwigu z Kuefsteina (1582–1656). Panství Greillenstein v roce 1534 koupil baron „Johann Lorenz z Kuefsteinu a jeho syn baron „Hans Georg III. z Kuefsteinu“ nechal ve druhé polovině 16. století starý hrad přestavět na stejném místě v dnešní zámek Greillenstein. K tomu byl povolán italský stavitel, který zámek v letech 1570–1580 postavil. Greillenstein byl postaven jako správní sídlo pro 3 panství (Feinfeld, Schauenstein a Greillenstein) ve Waldviertelu a stal se důstojným pro reprezentaci a letní sídlo pro rodinu. Bylo to potřebné, protože Kuefsteins byl tehdy protestant a Hans Georg III. jako Vicedomus Dolních Rakous potřeboval místo, odkud by mohl vést svou úřední agendu.

Roku 1618 spojená vojska císaře Ferdinanda II. (1578–1637) a bavorského vévody Maxmiliána I. Bavorského se tu shromáždila před bitvou na Bílé hoře u Prahy (1620). V Greillensteinu plánovali několik dnů taktiku boje před nastávající bitvou. Krátce ke konci třicetileté války se tu zastavilo menší Švédské vojsko, ale škody nezpůsobili. Mezi lety 1700 a 1720 zámek se 47 hektarů velkou oborou byl obohacen o vodní plochy s 24 barokními trpaslíky a byl vybudován nový příjezd. Ve dvoře bylo postaveno několik barokních váz podle návrhů Johnna Fischera z Erlachu (1656–1723). Vnitřní vybavení se většinou zachovalo v originálním stavu a bylo částečně doplněno. Zámek Greillenstein má čtyři křida kolem čtvercového atria. Má dvě Piano nobile. Na jižní straně je velká věž s bránou. Přes zámecký příkop je postaven most s barokními kamennými sochami. Před zámkem je velký anglický park založený v 17. a 18. století. Kaple v jižní věži má jednotnou renesanční výbavu s hodinami, které jsou ve Waldviertelu ojedinělé. Slavnostní síň se nachází v západním křídle, "Turecký sál" s portrétem sultána Murada IV. (1610–1640) je v severním křídle. Zařízení "Velké knihovny" pochází částečně ze 17. století, kde je kazetový strop, který se dnes nachází jen na zámku Laxenburg, zatímco zařízení v "Malé knihovně" je z 16. století a je úplně zachovalé. Jsou tu uloženy staré soudní spisy z bývalého „zemského soudu“. V zámku jsou komíny a dveře ze 16. století, rokoková kamna, obrazy ze 17. až 19. století a mnoho dalších hodnotných exponátů.

Waldviertel, zdejší krajina je v převážné míře tvořena zvlněnou vrchovinou o nadmořské výšce 400 až 900 metrů. Nejvyššími partiemi Waldviertelu jsou západní oblasti tvořené geomorfologickými celky Freiwald a Weinsberger Wald (pokračování Novohradských hor). Vrchovina středního a východního Waldviertelu se dělí na několik celků. Okolí Gmündu je tvořeno pánví Becken von Gmünd, což je přirozené pokračování Třeboňské pánve. Geologicky náleží území Waldviertelu k Českému masívu. Podklad je proto budován především starohorními přeměněnými horninami (ruly, svory), jejichž útvary jsou místy proraženy mladšími prvohorními vyvřelinami, především žulami. Tyto krystalické horniny jsou místy, zejména v pánevních sníženinách, pokryty třetihorními nebo čtvrtohorními usazeninami. Na nerostné suroviny je Waldviertel poměrně chudý, těží se tu pouze žula. Většina území náleží do povodí Dunaje, které zde reprezentují tři říční soustavy: soustava řeky Kamp (název je odvozen pravděpodobně od keltského označení „kambus“ - křivý, které zřejmě odráží klikatící se říční tok), soustava řeky Krems a konečně soustava Dyje (Thaya), jejíž název je odvozen zřejmě od slovanského slova „dujas“ - šumící řeka. K povodí Labe náleží pouze říční soustava Lužnice, jež odvodňuje severozápadní partie Waldviertelu a pokračuje dále do Čech. Významné jsou i zdejší rybníky. Velká rybniční soustava byla vybudována na přítocích Lužnice v okolí měst Gmünd, Schrems a Heidenreichstein, menší skupiny těchto vodních děl najdeme i v povodí Německé Dyje.

Nejzajímavějším přírodním úkazem ve Waldviertelu jsou obrovské žulové monolity, erozí zformované do bizarních tvarů. Keltové je uctívali jako kultovní místa s magickou mocí. O původu kamenných formací ve Waldviertelu vyprávějí mnohé legendy a pověsti. Nejčastěji jsou, podobně jako na našem území, spojeny s čerty, najdeme zde však i díla Boží. Klimatické poměry snad nejlépe vystihují dvě zdejší pořekadla: "Ve Waldviertelu je devět měsíců zima a tři měsíce chladno", nebo také "Ve Waldviertelu je vždy o jeden oděv chladněji". Podnebí, reliéf i geologický podklad jsou v těsné souvislosti s ostatními přírodními poměry. Jak již samotný název Waldviertel napovídá, je velká část plochy (asi 2/5) pokryta lesy, v současnosti převážně smrkovými monokulturami, které nahradily původní smíšené lesy, tvořené bukem, dubem a jedlím. Pro Waldviertel jsou charakteristická i rašeliniště, např. v okolí Heidenreichsteinu nebo v oblasti Freiwaldu.

Řeky Dyje a Kamp představují odpradávná životadárné tepny, kolem nichž se soustřeďovalo osídlení dolnorakouského Waldviertelu, chudého a malebného kraje při naší jižní hranici. Zatímco Dyje vchází při své cestě k moři na moravskou půdu, aby se pak stala přítokem řeky Moravy, Kamp se brzy obrací k jihu a směřuje přímo k Dunaji. Kamp je řeka romantická. Zařezává se do hlubokého údolí a na jejích březích i v nejbližším okolí se vypínají četné hrady, rozkládají se zde honosné kláštery, výstavné zámky uprostřed zahrad i města se zachovalými historickými jádry. **Kamptal, údolí Kampu**, je pojem, který co do krásy a bohatství historických památek snese srovnání s francouzskou Loirou. S jejími proslulými zámky a starobylými městy. Jméno řeky Kamp je keltského původu. Znamená tolik co křivý, zakroucený. Na 160 kilometrech jejího toku napočítáme celkem 209 zákrutů. Už známý antický geograf z 2. století po Kristu Klaudios Ptolemaios se ve své zprávě O velké Germánii zmiňuje o této řece a uvádí její jméno. Archeologické nálezy v okolí řeky dokazují, že lidé zde žili už před 30 tisíci lety.

Kamp pramení v kopcích, jež jsou jižním pokračováním Českomoravské vysočiny. Zde, mezi žulovými skalami a bludnými balvany, má řeka Kamp svůj počátek. Místní zvláštností jsou kolébavé balvany. Také folklór je charakteristický pro tuto krajinu. Kamp, to jsou původně 3 malé říčky. Velký Kamp, Malý Kamp a Purzelkamp, jež se poblíž městečka a hradu Rappottensteinu slévají v jednu řeku. Řeka si pak razí cestu skalami a lesy na severovýchod, směrem k české hranici. U města Zwettlu, s nedalekým cisterciáckým klášterem stejného jména, se Kamp začíná pozvolna stáčet k jihovýchodu. To už je z něj docela slušná řeka. Nedaleko Zwettlu, jenž má i staré české jméno Světlá, tedy nedaleko Světlé dále po proudu, jsou na Kampu vybudovány hned 3 přehrady, jež zaplavily hluboké údolí. Ottensteinská přehradní nádrž. Jezeru dominuje hrad Ottenstein, který dal přehradě své jméno. O kus dál ční nad hladinou zříceniny středověkého hradu Lichtenfelsu. Zřícenina hradu Dobra dala název druhé přehradní nádrži, jež navazuje na Ottensteinskou přehradu. Třetí je Thurnberské jezero s městečkem a hradem Krumau. V Oberplanku nad přehradou se nachází i stará kaple. A to už se blížíme k benediktinskému klášteru Altenburgu. Je jedním z nejvýznamnějších barokních komplexů v celém Rakousku. Jeho tyrolský architekt Joseph Munggenast ho koncipoval jako obrovskou budovu s čelní frontou delší než 200 metrů, za níž je skryto celkem 5 nádvoří. Uvnitř se nacházejí reprezentační sály. Na jejich výzdobě a na vnitřním vybavení kláštera, kostela a krypty se podíleli přední umělci rakouského baroka.

Pouhých 6 kilometrů na východ od Altenburgu leží starobylé město Horn. Kdysi centrum rakouských protestantů, krutě postižených císařskými, po bitvě na Bílé hoře. Jako většina míst Waldviertelu nepříliš vzdálených od českých a moravských hranic, má i Horn své staré české jméno – Rohy. Pod Hornem začíná nejkrásnější část údolí Kampu. Řeka se zde vine v bezpočtu meandrů a zařezává se hluboko do skal. Potkáme zde **renesanční zámek Greillenstein** s nádherným parkem v barokním stylu. Skulptury a kamenné vázy navrhoval známý architekt Jan Bernard Fischer z Erlachu. Kaple pochází z prvních let 17. století. Oltář z roku 1604. Na zámku se jednou konal, za spoluúčasti Nadace Olgy Havlové, benefiční koncert ve prospěch českých nemocnic. Na pravém břehu řeky se vypíná hrad Rosenberg. Mezi jeho četnými majiteli v dávné minulosti nacházíme i olomouckého biskupa kardinála Františka z Ditrichštejna, který ho vlastnil na začátku 17. století. Hrad byl opěvován už středověkými minesengry. Byl založen ve 12. století a od té doby dostavován až do století devatenáctého. Dnes se prezentuje jako nejstarší zámecké muzeum v Rakousku. Také Rosenberg byl kdysi baštou rakouských protestantů. V roce 1620 zde však císařští způsobili velké krveprolití. Zavražděno bylo při něm na 300 nekatolíků. Za svoje jméno hrad prý vděčí původnímu půdorysu ve tvaru růže. Na skále vysoké téměř 100 metrů se dnes rozkládá na protáhlé skalní plošině hrad s velkým turnajovým dvorem.

Malebnou součástí Kamptalu jsou zdejší mosty a můstky. Kamenné, železné, dřevěné i ty zcela moderní ze železa a betonu. Řeka plyne tiše a klidně. Ale dovede se také rozbouřit a vystoupit z břehů. Proto tu často stojí svatý Jan Nepomucký. Aby chránil lidi i jejich příbytky před velkou vodou. Najdeme ho na březích Kampu v nejrůznějších podobách i velikostech. Břehy řeky Kamp jsou většinou ještě nedotčeny, na několika místech se dá v krásné řece dokonce koupat. Tmavé, klidné lesy, měkké louky, vinné terasy a vedle toho i příkré skalní stěny poskytují při regionem zapsaným na seznamu „UNESCO- and European Geoparks“ nezapomenutelný zážitek. Na svém dolním toku vstupuje Kamp do mírně zvlněné krajiny, která předznamenává blízkost Dunaje.

Zahrada Archa Noemova v Schiltern

Na půdorysu původní barokní zámecké zahrady v roce 1990 vznikl projekt pro zachování diverzity domácích i cizokrajných jedlých rostlin. Kulinářská zahrada pravidelně uspořádaná podle centrální osy mezi zámkem a zahradním pavilonem je udržovaná na ekologických principech a po celé vegetační období nabízí tvarovou, barevnou i chuťovou rozmanitost a bohatou nabídku rostlin a semen ke koupi. Arche Noah je sdružení, které se již 20 let zasazuje o zachování kulturních rostlin a čítá dnes na 8.000 členů. Generace zahradníků a sedláků se po celá staletí s péčí a láskou staraly o své odrůdy zeleniny, ovoce i okrasných rostlin. Dnes o tyto kořeny naší kultury přicházíme: celosvětově již zmizelo na 75 % zemědělské diverzity! U mnoha kulturních rostlin se pěstují hybridy – rostliny, jejichž semena nelze použít k přesevu. Nadnárodní koncerny ovládají trh a snaží se prosadit geneticky modifikované rostliny. S každou starou odrůdou se však nenávratně ztrácejí kulturní hodnoty a tradiční vědomosti! „Naši práci chápeme jako odpověď na restriktivní globální politiku v otázce osiv. Rozmanitost kulturních rostlin je základem života dalších generací,“ říká Mgr. Beate Kollerová, manažerka ARCHE NOAH, „a proto je třeba nejrozumnější odrůdy co nejlépe a v maximální diverzitě pěstovat.“ V síti spolupracujících pěstitelů se dnes asi 150 zemědělců a zahrádkářů opět věnuje uchovávání kulturních rostlin. V ukázkové zahradě v Schilternu a množitelské zahradě v Langenloisu se etablovala ústřední pracoviště pro udržování druhové rozmanitosti, sloužící také rozšiřování povědomí o této problematice a vzdělávání.

V roce 1995 byla ukázková a množitelská zahrada otevřena na pozemcích dřívější „kuchyňské zahrady“ v Schilternu. Struktury barokní zahrady jsou nadále součástí zahradního konceptu. Každoročně tu v historickém prostředí roste více než 500 odrůd zeleniny, bylin a ovocných dřevin. V barokním zahradním pavilonu se na stěnách dokonce nacházejí originální fresky s historickými zahradními výjevy. Na 40 tematických záhonech se pěstují, množí a stylově prezentují vzácné odrůdy rostlin z odrůdového archivu. Vyprávějí o neznámých lahůdkách a cestě kulturních rostlin kolem světa, seznamují s cestou od plané k zahradní rostlině, ukazují techniky získávání semen a umožňují zažít rozmanitost potravních rostlin. V zahradní knihovně v barokním pavilonu si člověk může listovat knihami a relaxovat, zatímco děti na pískovišti nebo u stromové chýše zkoumají zahradu. Po zajímavých prohlídkách najdou návštěvnice a návštěvníci v přehledně uspořádaném obchůdku bioosiva, ekologické sazenice, zahradní pomůcky a vybavení, stejně jako knihy.

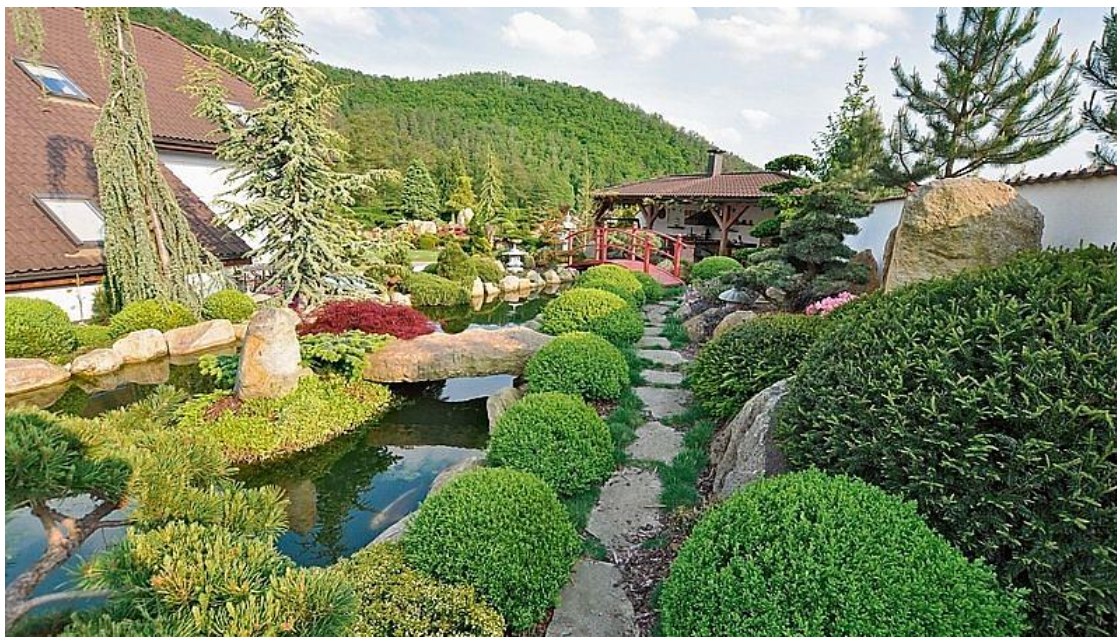

Zahrady Kittenberger.

Přes 4 desítky tématických zahrad zde plynule navazuje jedna na druhou, což činí toto rozsáhlé zařízení velmi atraktivním. Je zde dostatek prostoru i času si vše v klidu vychutnat, žasnout, prožívat a objevovat. Velká květinová zahrada, největší bylinková spirála na světě, nová asijská zahrada, zahrada ve venkovském stylu, zahrada pro věčně mladé, dětský hrací svět a nespočet přírodních zážitků udělají tento výlet pro celou rodinu nezapomenutelným. Zkušený zahradník Reinhard Kittenberger plánuje přes 30 let se svým týmem zahrady tak, aby byly zážitkem. Počínaje koupacím jezírkem, přes rodinnou zahradu až k moderním designovým zahradám - uskutečňuje každý zahradnický sen.

I proto vzniklo toto jedinečné a nesrovnatelné zařízení, které vám umožní být na dosah a součástí rozmanitých způsobů vytváření zahrad. Nejstarší zahrada vznikla před 18 lety, ta nejmladší je právě ve fázi dokončování.

Kittenbergovy zážitkové zahrady v Schilternu jsou projektem ukázek různých zahradních stylů, aby návštěvníkům poskytl inspiraci při zakládání vlastní zahrady, pokud možno ekologické. Praktické ukázky práce s vodními, kamennými a dřevěnými prvky, zahradní biotopy a tematické zahrady.

Kláster Zwettl či Světelský klášter, latinsky Clara Vallis (Světlé údolí), je dodnes fungující mužský cisterciácký klášter, který se nachází poblíž stejnojmenného města v oblasti Waldviertel. Společně s rodem svého zakladatele se místní cisterciáci zúčastnili osidlování Vitorazska a díky své zeměpisné poloze na rakousko-českém pomezí často sdíleli osudy obou zemí. Na půdě kláštera vzniklo velké množství rukopisů věnovaných dějinám rakouských zemí, které se často prolínaly s osudy zemí českých včetně tzv. Liber foundationum monasterii Zwettlensis. Klášter by založen koncem roku 1137 za souhlasu rakouského markraběte Leopolda III. ministeriálem Hadmarem I. z Kuenringu jako rodový klášter jeho rodu v řídce osídleném místě zvaném Světlá. Prvotní konvent povoláný kláštera Heiligenkreuz dorazil na místo následujícího roku a svým příchodem začlenil opatství do morimondské filiační řady. Nově založený klášter obdržel čtená nadání a roku 1139 jej potvrdil římský král Konrád. Papežská confirmace z rukou Inocence II. následovala o rok později. K vysvěcení konventního kostela došlo roku 1159. Aktivní kolonizace a klučení pomezního hvozdu ze strany Kuenringů a světelských mnichů vyprovokovalo českého knížete Soběslava II. a v prosinci 1176 byl klášter vypálen a zle popleněn českými vojáky, kteří zde dle dobových pramenů získali značnou kořist v podobě dobytka a lidí, které si odvedli do otroctví. Roku 1179 se kníže Bedřich Vitorazska na císařský nátlak zřekl a roku 1186 věnoval Hadmarovi z Kuenringu v léno Vitoraz.

Kuenringové byli donátory kláštera až do konce 13. století, mnohými privilegii jej nadal i Přemysl Otakar II. a za jeho vlády také představitelé jihočeské šlechty. Po pádu Přemysla Otakara se cisterciáci sblížili s Habsburky, což vedlo k významnému rozvoji konventu, který prý okolo roku 1300 měl sto mnichů a ve srovnání s ostatními řádovými domy platil generální kapitule vyšší daň. První polovina 14. století byla ve znamení dalšího hospodářského rozvoje, který skončil roku 1393, kdy mniši klášter dočasně opustili. Následně se opatství stalo častým terčem husitských nájezdů. Světelský klášter je dodnes fungujícím cisterciáckým konventem. Budovy jsou směsicí slohu románského, gotického a přestavby z doby barokní.

Knihovna má v současnosti obsáhlou sbírku více než 60 tisíc knih, z toho velkého množství středověkých rukopisů, na jejichž tvorbě se od konce 12. století podílelo i místní skriptorium.

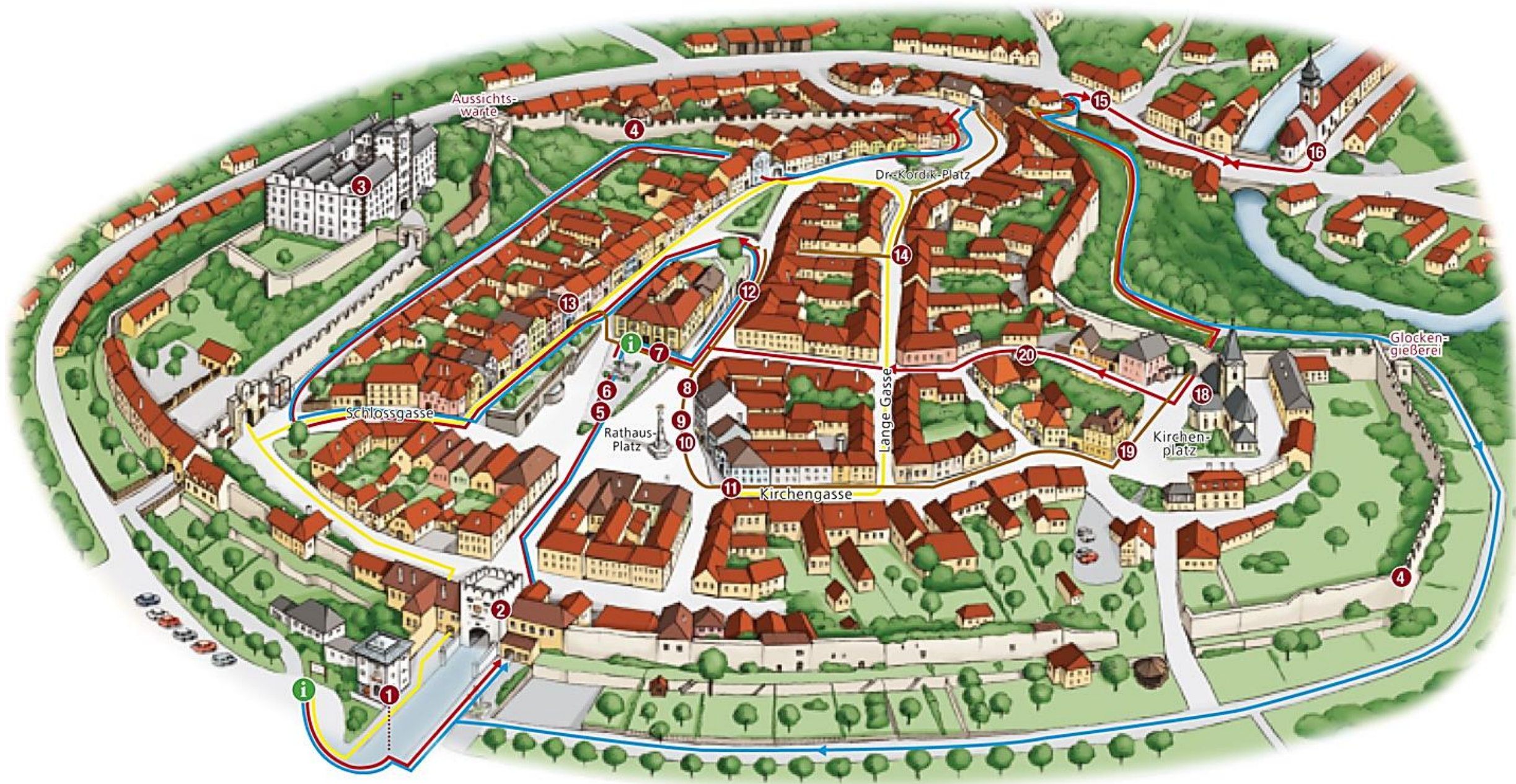

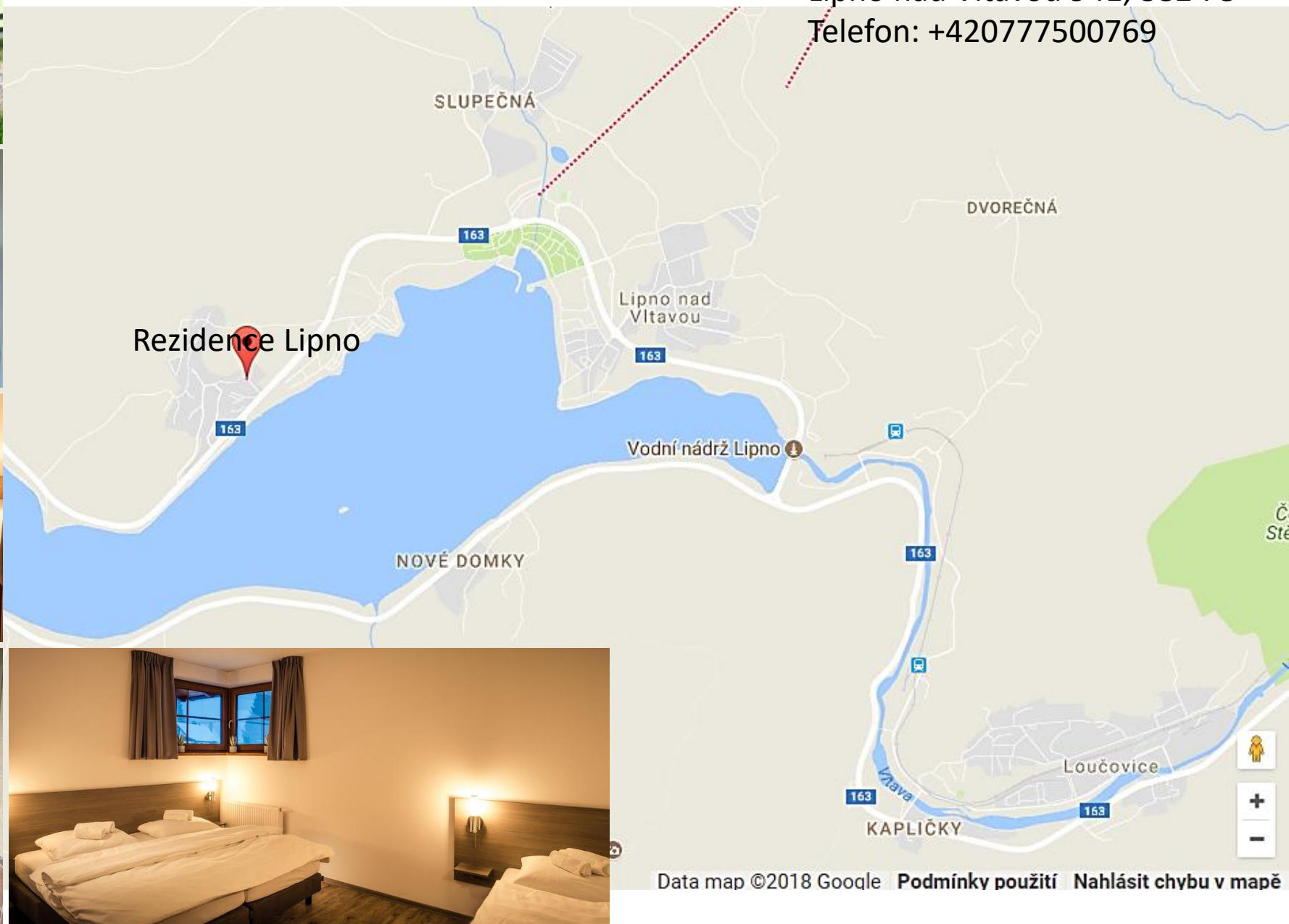
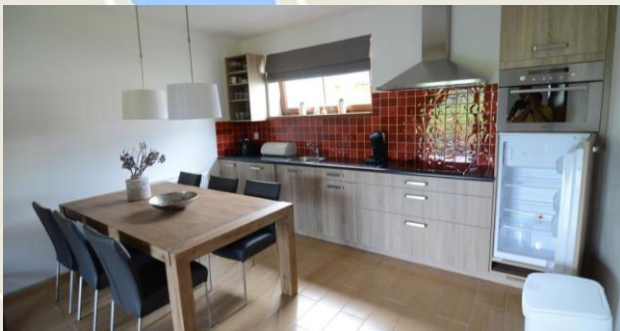
Weitra či **Vitoraz** je historické městečko v Dolních Rakousích na řece Lužnici (Lainsitz) blízko českých hranic, centrum Vitorazska, s nímž kdysi patřilo k Českému království. Vitoraz byla založena v letech 1201–08 rakouským šlechticem Hadmarem II. z ministeriálního rodu Kuenringů (Künringů), tradičních přátel a leníků českých panovníků. Město bylo vystavěno se svolením českého krále na místě staršího slovanského sídliště jakožto sídlo plně německé (zbytky slovanského/českého obyvatelstva se však zde udržely až do 20. století). Právě postupující německá kolonizace Vitorazska, iniciovaná cisterciáckým klásterem ve Světlé (Zwettl), umožnila později vytržení této země ze svazku Čech. Po smrti krále Přemysla Otakara II. (1278) připadlo město i s celým Vitorazskem Habsburkům – Rudolf I. Habsburský si vydání území mocensky na Čechách vynutil; samo město pak bylo Kuenringům zkonfiskováno jako trest za jejich pomoc Přemyslu Otakarovi II. Roku 1581 Vitoraz římskoněmecký císař Rudolf II. zastavil Wolfovi z Wielrossu a po jeho smrti roku 1607 připadla rodu Fürstenberků, kterým zdejší zámek dodnes patří.

Tradičně zde bylo mnoho pivovarů a v 19. století vznikaly v okolí textilky. Roku 1903 se městys dočkal železničního spojení úzkorozchodnou tratí Gmünd–Gross-Gerungs, přesto zůstal mimo hlavní dopravní tepny. Roku 1920 bylo Vitorazsko rozděleno mezi Československo a Rakousko, nepříznivá poloha u hranic se zde zvlášť projevila po druhé světové válce, kdy byla hranice z české strany opevněna a zcela neprostupná. Město založené na úpatí vrchu s hradem, později zámkem, si zachovalo svůj historický ráz. Téměř v úplnosti se dochovaly žulové hradby z konce 13. století (první zmínka o nich je z r. 1292) a jedna ze dvou původních bran, renesančně přestavěná Zwettlerská brána (1526), symbol města. Na náměstí je několik renesančních měšťanských domů s černo-bílými sgrafity, slohově podobných domům v Jindřichově Hradci nebo v Prachaticích. Řada domů má středověké či renesanční jádro, ale fasádu pozdější, ze 17.–19. století. Ve východní části náměstí, poblíž ulice vedoucí k bráně, stojí barokní sloup svaté Trojice (1748).

Dále se tu nachází: Barokní farní kostel sv. Petra a Pavla, Gotický poutní kostel sv. Wolfganga v Sankt Wolfgangu. Renesanční zámek, vybudovaný koncem 16. století na základech středověkého hradu, byl v baroku a rokoku přestavěn a po válečných devastacích obnoven jako muzeum. Asi 1 km od města na řece Lužnici je v bývalé textilce pozoruhodné textilní muzeum s ukázkami mechanických stavů, vzorníků i tkanin.

Ubytování Residence Lipno

Lipno nad Vltavou 941, 382 78

Telefon: +420777500769

Residence Lipno

Vodní nádrž Lipno

NOVÉ DOMKY

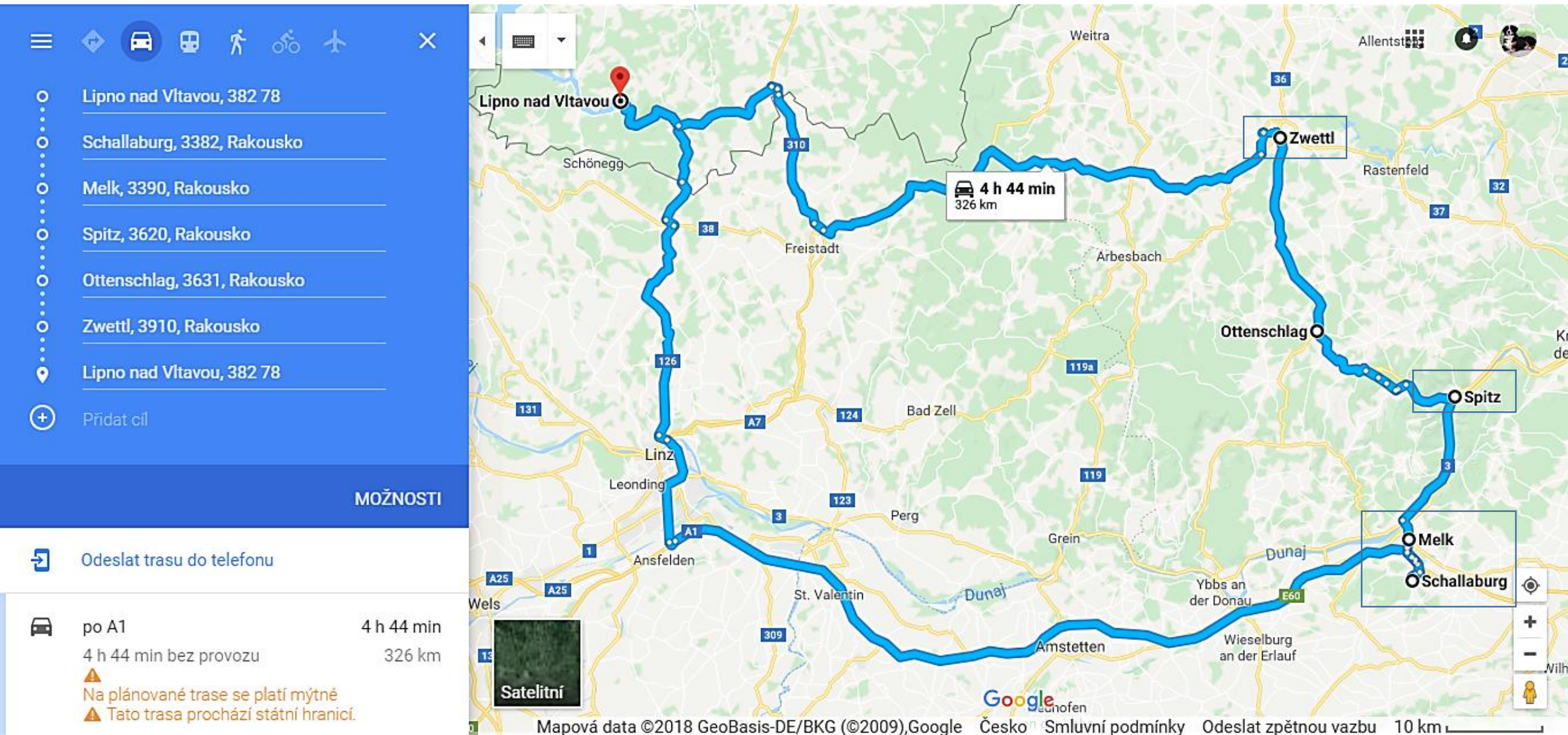
DVOREČNÁ

Lipno nad
Vltavou

Loučovice

KAPLIČKY

Den druhý 25.9.: Zámek a zahrada Schallaburg, klášter a zahrada Melk, městys Spitz, město Světlá.

Schallaburg, evropská perla renesance. Románský hrad v gotice přestavěný, později doplněný renesančním zámekem a barokním opevněním. Dnešní hradní kopec byl prokazatelně osídlen již kolem 1000 př.n.l. Své jméno lokalita získala dle nedalekého potoka, který je zmiňován už v 9.st. n.l. jako „Scalaha“. V 10.st. n.l. kolonizovala okolní krajinu bavorská rodina von Sighardinger a založila zde novou rodovou větev hrabat von Burghausen. Příslušníci této větve, pobývajících v okolí, se začali nazývat von Schala. Spojením menších majetkových celků Pielach, Loosdorf a Schallaburg, se postupem času vyvinulo panství Schalla. Prvním známým majitelem byl hrabě Sighard von Schala, který byl v Řezně r. 1104 zavražděn. Jeho stejnojmenný syn byl ženatý s dcerou markraběte Leopolda II - Rakouského. Právě on je pokládán za stavebníka jádra hradu. Krátce po r. 1190 však tento rod vymírá. Poté se zde často střídají majitelé. Tento neklid se na čas ustálil v r. 1286, kdy hrabatům von Zelking byl hrad propůjčen do zástavy Albrechtem I. Tyto majitelé mají na svědomí další zásadní přestavbu hradu, při které došlo k podstatnému zastavění volného prostoru a zesílení opevnění. Od r. 1413 zastávali u dvora vysoké soudní funkce a tudíž požívali značných výhod.

Dědictvím po rodině von Zelking r. 1450 přechází tento majetek na šlechtický rod von Losensteine. Christoph Losenstein byl císařský rada a kapitán osobní stráže následníka trůnu. Jeho syn, Hans Wilhelm, nechal středověký hrad rozšířit o reprezentativní renesanční zámek. Také nechal vystavět nedaleký zámek Loosdorf, jakožto centrum panství a protestantského vyznání. Hans Wilhelm byl velmi osvícený člověk. Založil zde r. 1574 universitu pro mladé šlechtice, nechal vystavět nový farní kostel a další. Bohužel r. 1601 umírá, a přestože byl dvakrát ženatý, zůstal bezdětný. Zůstaly po něm jen obrovské dluhy (v tomto moc osvícený nebyl...) a závazky. Dědic, synovec Georg Christoph, se rozhodl tuto situaci řešit odprodejem hradu a příslušného zboží, svému tchánovi, Georgovi von Stubenberg, který však musel z náboženských důvodů r. 1660 majetek prodat rodině Kletzl von Altenach. Po sto letech rodina von Altenach jest vystřídána baronem Bartolomějem von Tinti. Za těchto majitelů byl hrad několikrát rekonstruován a rozšířen. Naposledy to byla rekonstrukce arkádového dvora v letech 1906 až 1908. Potomci Bartoloměje zde seděli až do r. 1940, kdy prodali hrad západoněmeckému baronu Josefu von Nagel-Doornick. Po skončení II. sv. války zabavily hrad ruské okupační jednotky, které se zde chovaly neuvěřitelně barbarským způsobem, např. vzácné terakotové sochy používaly jako terče pro cvičnou střelbu.

K částečné změně došlo až v r. 1955, kdy byl majetek navrácen původním majitelům. Ti však pro nevyjasněné vlastnické vztahy dalších 10 let památku neudržovali a chátrání pokračovalo. Na lepší časy se začalo blýskat až v r. 1967, kdy Schallaburg získalo do péče Dolní Rakousko a okamžitě začalo s jeho postupnou rekonstrukcí. Od r. 1971 je zde umístěno regionální kulturní centrum a minimálně jednou ročně se zde konají velké výstavy. Hradní komplex je rozdělen do dvou částí. Starší, vystavěná ještě v románském období a postupně stavebně upravována, a mladší renesanční část, která je doplněna o barokní opevnění.

Nejstarší na „starém zámku“ je velký donjon o rozměrech základny 23 x 11,5 m a tloušťkou zdiva až 2m. Dosud zachované zdivo se vypíná do výše 20m. Původně byl 5-ti podlažní se vstupem v 7m na západní straně. Třetí patro bylo tvořeno téměř 7m vysokým rytířským sálem. Zde se dochovalo několik sdružených oken. Po výstavbě nedalekého renesančního zámku, byl tento donjon, též nazývaný "Poggenhammer", opuštěn a k obytným účelům již nepoužíván. Od 18.st. se nachází částečně zřícen – zachovány zůstaly pouze obvodové stěny. Ohradní kamenná zeď obepínala celý původní areál v průměrné výši 12 až 15m, a do dnešních dob se z ní zachovalo téměř 100m délky. Tehdy chránila kromě již zmiňovaného donjonu, ještě bergfrit, kapli a 12m hlubokou cisternu na vodu. Z románské doby pochází ještě kdysi volně stojící kaple na jihovýchodním předhradí, která byla ve 14. st. goticky upravena a ještě jednou v 18.st. Po hradním bergfritu se zachovaly pouze základy. Původně měl cca 9m v průměru a dosahoval výšky 15 až 20m. Výše popsáný hrad byl ve 14. a 15.st. rozšířen o hospodářské a další obytné budovy, sestavené kolem malého nádvoří. Dominanta dnešního hradu, 7.p. věž, přestože stojí v prostoru jádra hradu, je dílem renesančních estetiků a plní pouze funkci pohledovou. V renesančním období přišla doba největších stavebních změn. Výstavbou renesančního zámku byl prostor hradu více než dvojnásobně zvětšen. Tím se stal nejvýznamnější renesanční stavbou na území Dolního Rakouska. Jeho arkádový dvůr patří mezi nejkrásnější v Evropě. Celý dvůr je nádherně vyzdoben plastikami, sochami, erby a malbou. Před obvodovou hradbou „starého hradu“ se nachází tzv. „Rytířský turnajový dvůr“ o rozměrech 106 x 60m. Původně sloužil k zábavě, jako zahrada a odpočinkové místo; dnešní zahrada byla upravena až po r. 1970 po vzoru italských renesančních zahrad.

Klášter Melk (Stift Melk) je benediktinské opatství na skalnatém výběžku nad městem Melk v Dolním Rakousku, asi 80 km západně od Vídně. Pod klášterem protéká řeka Dunaj v údolí Wachau. V klášteře se nachází hrob svatého Kolomana ze Stockerau a ostatky několika členů rodu Babenberků, první rakouské vládnoucí dynastie. V roce 996 si markrabě Leopold I. z Babenberku za své sídlo vybral Melk, ale v roce 1089 Leopold II. z Babenberku sídlo předal benediktinským mnichům z opatství Lambach a své sídlo přesunul do Vídně. Mniši v témže roce na skalnatém výběžku založili nynější klášter. Ve 12. století zde byla založena klášterní škola a knihovna. Ve 13. století bylo románské opatství zničeno požárem a poté znovu postaveno v gotickém duchu. V klášteře vzniklo skriptorium, které se stalo jedním z hlavních míst, kde vznikaly středověké rukopisy. Další škody způsobily v 15. století boje během reformace, kdy jako reakce na reformátory církve vyšla z Melku tzv. Melcká reforma. Přes veškerou snahu se v roce 1555 klášter stal oporou Habsburků v protireformaci. V této době došlo k barokní přestavbě kláštera. Poslední vážné škody v klášteře způsobil v roce 1683 vpád Turků.

Do barokní podoby byl klášter přestavěn v letech 1702 a 1736 Jakobem Prandtauerem. Klášterní kostel vyzdobil svými freskami Johann Michael Rottmayr a knihovnu se středověkými rukopisy vyzdobil svými freskami Paul Troger. Vzhledem k tomu, že klášter sloužil i jako škola se mu v letech 1780 a 1790 podařilo uniknout reformám císaře Josefa II., kdy bylo mnoho jiných rakouských klášterů obsazeno a zrušeno. Podařilo se překonat i další ohrožení jeho existence během napoleonských válek, a také v období po Anšlusu v roce 1938, kdy škola a velká část opatství byla zkonfiskována státem. Majetek i škola byla opatství vrácena po skončení druhé světové války. Mnich Adso z Melku je jednou z hlavních postav románu Jméno růže od Umberta Eca. Klášter Melk je stejně jako mnoho jiných památek, kterými se Rakousko pyšní zapsán na seznam kulturního dědictví Unesco a patří mezi nejimpozantnější stavby období baroka. Čím je klášter Melk charakteristický, to je samotný kostel a jeho interiér. Ten je jedním slovem impozantní a to hlavně z hlediska vnitřní výzdoby.

Klášterní zahrada tvoří symetrickou symbiózu od budovy kláštera až po vnější část. Park je důkazem toho, jak před 250 lety vznikaly přirozená zákoutí a plochy a prostor pro život. Zahrada kláštera mohla být vzorem pro jiné zahrady například v čase baroka, nebo v čase rozkvětu anglických zahrad až dodnes. V 18. století areál tehdejší vinice a sadu přetvořili na barokní rajskou zahradu, tak odpovídaly topografickým rozdílům území. Dnešní výjimečnost a identitu získal park v posledních stoletích díky měnícím se názorům na výzor zahrady. Taktéž hospodářsky nestabilní časy, kdy se nedalo optimálně financovat zahradu a starostlivost o ni, přispěly k tomu, že zahrada zarostla a že si ji jakoby příroda vzala zpátky. S revitalizací parku dnes obnovili staré, částečně barokní struktury.

Pastvou pro oči je první plocha parku s barokním zahradním pavilonem. Opat Thomas Pauer dal pavilon postavit Franzem Munggenastem v barokním duchu mezi lety 1747 až 1748. Místnosti pavilonu vymaloval v letech 1763 až 1764 freskami Johann Wenzel Bergl. Jsou plné fantazie, místem pro odpočinek a zahálení, mistr z něj vytvořil exotické místo, s exotickými zvířaty, jakousi džunglí s Indiány. Zahradní pavilon sloužil v době baroka mnichům, kteří se v něm rekreovali. Dnes je zařízený jako kavárna se samoobsluhou. Před ním je nasazeno mnoho růží, ty svou nádherou a květy podtrhují krásu samotného pavilonu. Další druhy růží kvetou podél zahradní rampy v druhé části plochy parku.

Druhá část je charakteristická různými cestičkami, ohništěm, „kameny, které mluví“ a studnou s pitnou vodou, ta je vyrobena ze zkamenělého stromu. V třetí části – úrovni se nalézá jádro zahrady, a sice barokový rezervoár vody, je obstavěn lípami, které mají 250 let. V barokní nádrži na vodu je instalace od současného výtvarníka Christiana Philippa Müllera – „Nový svět“ – plovoucí ráj, nádrž, kde jsou vysazeny rostliny až z Ameriky. Už 15 let pracují na revitalizaci zahrady a parku kláštera. V roce 2010 park získal nové akcenty - Walahfrid Strabo Garten, Jardin méditerranéen a Cabinet clairvoyée.

Spitz je městys v Rakousku ve spolkové zemi Dolní Rakousy, v regionu Waldviertel a v okrese Krems-Land. Území dnešní obce patřilo od roku 812 do roku 1504 klášteru Niederaltaich. Leží uprostřed kulturní krajiny Wachau, v údolí Dunaje mezi městy Melk a Krems, které je je proslulé svou krásou. Nachází se zde mnoho velmi dobře zachovalých památek (kláštery, zámky, zříceniny), měst a vesnic, a důkazů o využívání půdy od prehistorických dob (hlavně pěstování vinné révy). Historie vzniku této nejvíce fascinující vinařské oblasti Rakouska je zajímavá. Po době ledové se ve větrném stínu hor vytvořily sprašové sedimenty, z kterých vznikly na jedné straně dnešní sprašné půdy, na straně druhé příkré svahy z ruly Gföhler Gneis. Také řeka Dunaj přispěla svým dílem, kdy postupně na rovinatých tratích ukládala písek, štěrk a naplavené spraše. Tyto geologické krajinné poměry ve spojení s lidským zásahem při vytváření terasovitých útvarů pro obhospodařování příkrých svahů utvářejí charakteristický obraz viniční krajiny. Na staletých terasovitých vinicích, založených obdivuhodným způsobem všude kolem, rostou vína světového věhlasu, v jedné z nejkrásnějších krajin kontinentu. Kulturní krajina Wachau je zapsaná do seznamu světového kulturního dědictví UNESCO (1996) a od National Geographic Magazine 2009 získala společně s benediktinským kláštelem „Melk“ ocenění jako "Best Historic Destination in the World". Plný a výrazný Ryzlink rýnský proslavil oblast po celém světě. Další významné odrůdy jsou: Veltlínské zelené, Chardonnay a Muškát žlutý.

Soutěska Wachau vznikla erozí Dunaje v okraji Českého masivu - velmi staré geologické jednotky, která tvoří valnou část Česka a na jihu výrazně přesahuje do dnešního Rakouska. Na 1 350 ha, částečně rozložených na příkrých terasovitých svazích, se pěstuje především Veltlín zelený a Ryzlink rýnský. Kategorie **Steinfeder**, Federspiel a Smaragd vyjadřují přírodní charakter vín z Wachau. Chladné větry z waldviertelské vrchoviny propůjčují zdejším vínům v souhře s působením teplotní regulace od modrého Dunaje silné kořenité tóny a eleganci, panonské proudy z jihu jim dávají sílu a plnost.

Městys Spitz a zřícenina hradu Hinterhaus

Ottenschlag. Založení obce se datuje do 11.st., kdy je zde prvně listinně jmenován jakýsi Otto, který byl ministeriálem markraběte Leopolda II. Jako trhová osada je uváděna k r. 1390. Od I. pol. 13. st. je Ottenschlag svobodným panstvím v majetku rodu von Maissau. Od r. 1411 je celé panství ve vlastnictví Jiřího Schecka vom Wald. Za válek proti králi Matyáši Korvínovi byl hrad obsazen vojsky Jana ze Šternberka. V r. 1479 hrad s panstvím získal koupí Kašpar von Rogendorf, r. 1488 jej od uherského krále dostává lénem, což císař Maxmilián I. potvrdil. Po r. 1510 vznikla novostavba, případně byl přestavěn kompletně starý hrad, což bylo následkem poškození v průběhu válek s Uhry. V r. 1523 bylo vystavěno „předzámčí“. Po snesení vlastního hradu v 18. st., kdy původní materiál byl použit k zasypání hradních příkopů, spočívá nynější stavba výhradně na základech dřívějšího "předzámčí". Do dnešní doby se již bohužel nezachovalo čtvrté severovýchodní křídlo. Avšak ve třech zbylých nárožích dispozice (dřívější východní věž byla snesena) jsou zachovány mohutné, před jednotlivá křídla čnějící válcové věže s výraznou kuželovou střechou. Na jejich fasádách lze dodnes ještě spatřit trychtýřové střílny z ranného 16.st. pro použití palných zbraní.

Současná budova pochází z přestavby v 16.st. a je situována kolem dřívější vrcholně až pozdně středověké hradní dispozice. Pozdně gotické uspořádání oken v jižní věži a v nádvorní straně severozápadního křídla, jakož i další detaily, jako válcová klenba v jižní věži, jsou historicky doloženy a souvisejí se stavební činností v I. pol. 16.st. K 4-podlažnímu jihozápadnímu křídlu bylo dostavěno v 19. st. na vnitřní straně nádvoří podloubí. Poslední ozdobou jinak střízlivě zrestaurované stavby je renesanční portál v jihovýchodním křídle, obrácený směrem do obce, označený letopočtem "1554". Dodnes jsou na něm patrné štěrby po padacím mostě.

Město Zwettl (česky Světlá) se nachází v severním Rakousku, ve spolkové zemi Dolní Rakousy. Leží v nadmořské výšce 520 metrů a tvoří zeměpisný střed Waldviertelu (tradičního národopisného regionu). V roce 2001 tu žilo 11 630 obyvatel. Město bylo založeno rodem Kuenringů v roce 1139, kteří sem přivedli první cisterciácké mnichy a nechali postavit klášter proslavený svou skvostnou architekturou. Klášter hrál později vůdčí roli v kolonizaci přilehlého, tehdy českého Vitorazska. 28. prosince 1200 byla Světlá prohlášena městem. V letech 1426 a 1427 bylo město dvakrát úspěšně obléháno husity. Bitva u Světlé se odehrála 14. nebo 25. března 1427 poblíž rakouského města Zwettl, pravděpodobně v místě, jež se dnes nazývá Na Vinici. Husité pod velením kněze Prokopa Holého zde rozdrtili vojsko rakouského vévody Albrechta Habsburského, do jehož čela byl jmenován zkušený válečník Reinprecht z Walsee. Další útrapy pro město přinesla třicetiletá válka. V roce 1645 bylo město obsazeno Švédy. V roce 1850 se Světlá spojila s 13 sousedícími obcemi a roku 1971 vzniká městská obec Zwettl v dnešním. Dochovala se část středověkého městského jádra, městské hradby, stará radnice (postavena roku 1307) a některé městské domy.

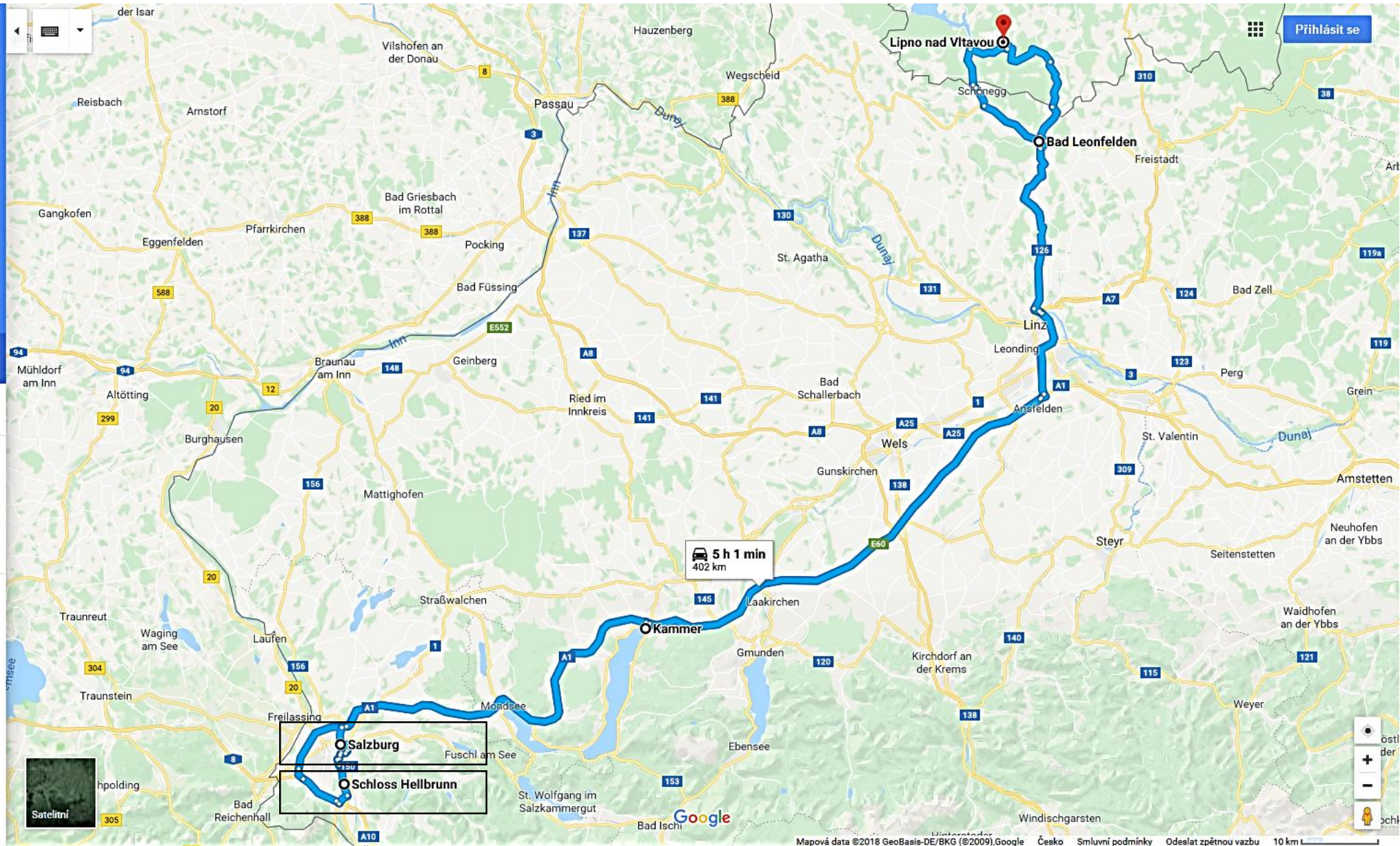
Duchovním centrem a kulturně historickou památkou vysoké hodnoty je v severovýchodní části města situovaný cisterciácký Světelský klášter založený okolo r. 1137 Hadmarem I. z Kuenringu. Zwettl je takové typické dolnorakouské městečko. Klidné s dvěma náměstíčky. Jedno je klasické, které má spíš charakter široké ulice – Landstrasse. Druhé náměstí Neuer Markt už vypadá jako většina náměstí, i když také není nikterak velké. Historické jádro je od zbytku města odděleno malou stejnojmennou říčkou Zwettl. Směrem na západ jsou pak obytné čtvrti, zatímco směrem na východ zase převažují průmyslové podniky a sklady.

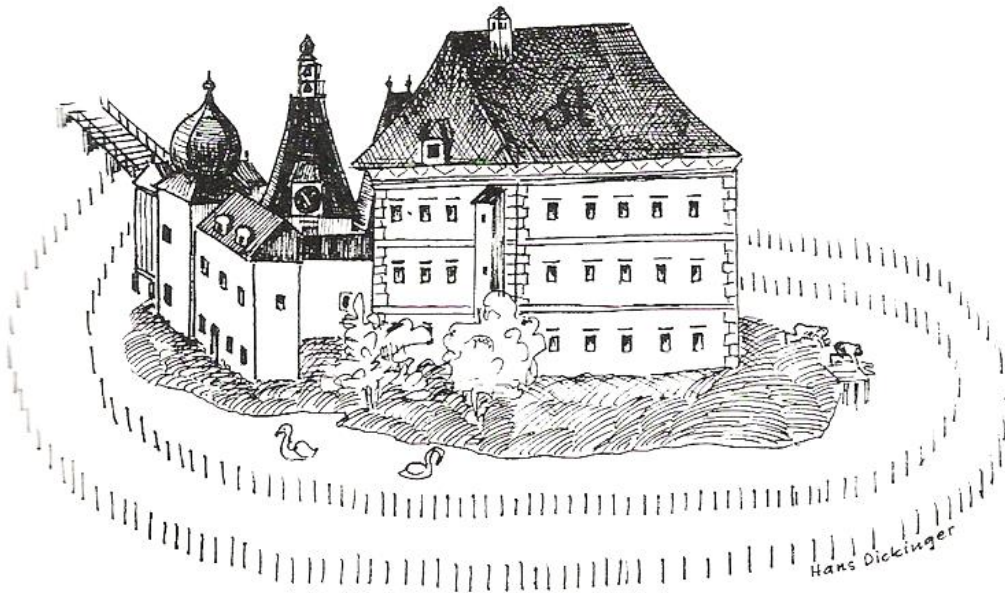

Den třetí 26.9.: Salzburg město a zahrada Mirabell, Zámecká zahrada Hellbrunn.
Bude-li čas zastávka v Kammer či v Bad Leonfelden

[illegible]

Říká se, že v dávných časech byl **zámek Kammer**, původně vodní tvrz, obklopen růžovými zahradami, a právě jejich vůni přinášel severovýchodní vítr k Attersee. K „růžovému větru“ neodmyslitelně patří krásné počasí s nádhernou blankytně modrou oblohou a slunečním svitem. Attersee má co nabídnout hlavně kulturně a gastronomicky založeným jachtařům: ze svých jacht mohou totiž obdivovat přepychové vily z přelomu 19. a 20. století. Majestátní vilu Paulick navštěvoval mezi lety 1900 a 1916 i Gustav Klimt. Přes 50 jeho krajinomaleb spatřilo světlo světa právě u Attersee. V jednom ze svých děl zvětšil tento velikán secese i restauraci Litzlberger Keller, která je dodnes tajným tipem gurmánů. Ne nadarmo patří jezero Attersee k nejznámějším a nejoblíbenějším místům pro potápění v Rakousku, pohádkový svět, který čeká na to, až ho objevíte a probádáte. Sestupte do hlubin jezera, jehož voda má stále kvalitu pitné vody, objevujte jedinečnou flóru a faunu, ponořte se do tajuplného světa. V letech 1869/70 založil hrabě Khevenhüller-Frankenburg první koncesovanou parní lodní dopravu na jezeru Attersee. Vzkvétající firma Stern & Hafferl začala v roce 1913 provozovat elektrifikovanou lodní dopravu a již od roku 1924 je lodní doprava na Attersee pevně v rukou stejné společnosti. Díky první solární lodi v Rakousku funguje lodní doprava v harmonickém souznění s jedinečnou přírodní krajinou jezera.

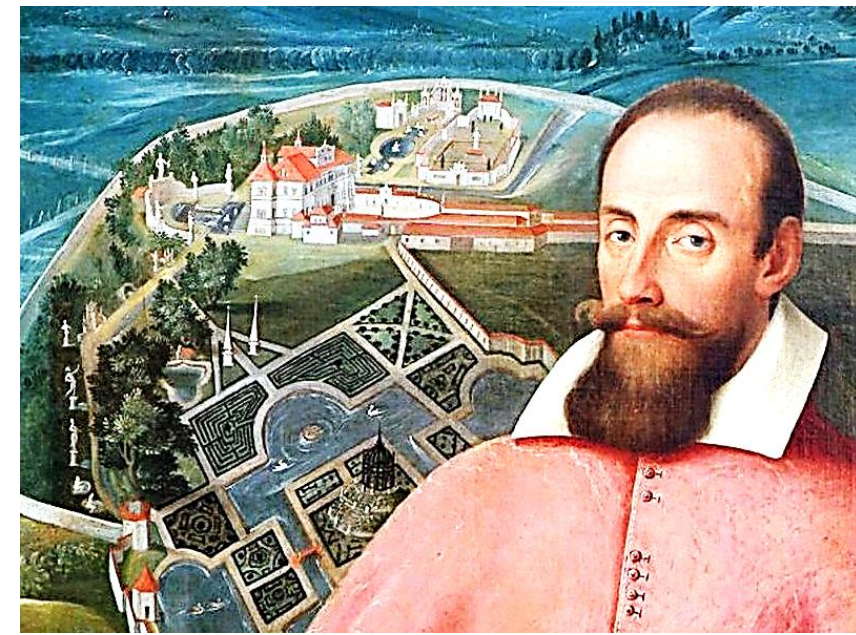

Hellbrunn - letohrádek pro salcburské knížecí arcibiskupy.

V roce 1612 pověřil knížecí arcibiskup Markus Sittikus svého dvorního architekta Santina Solariho, aby pro něj na okraji Salcburku, v části nazvané Hellbrunn, postavil letohrádek. Jeho hlavním záměrem bylo vytvořit dosud nevídané místo zábavy a odpočinku. Dílo bylo dokončeno v rekordně krátkém čase, již v roce 1615, a od té doby patří tato honosná stavba, která je také označována jako předměstská vila, spolu se svým rozlehlým parkem k nejkrásnějším příkladům manýristické architektury na severní straně Alp. Množství pramenů, které tryskají z nitra Hellbrunnské hory na povrch země, využil Markus Sittikus pro pobavení svých hostů. Od mechanického divadla přes jeleny chrlící vodu až po korunu tančící na tenkém vodním paprsku – hydraulické automaty ohromují svou originalitou a překvapivými efekty. Desítky fontán či v zemi skrytých vodních trysek totiž postříkají kolemjdoucí, a to ve chvíli, kdy to nejméně očekávají. Záludné fontány, tajemné jeskyňky, vodou poháněné oživé figurky a jezírka ovládají dění v Hellbrunnu. Rozlehlý okolní park zámku Hellbrunn byl zčásti ponechán v původním stavu, v podobě přírodního biotopu.

Arcibiskup žil v mládí nějakou dobu u svého strýce kardinála Altempse v Římě a ve Frascati. Zde poznal vrcholné výtvary italského zahradního umění a nechal se jimi inspirovat při založení zahrady kolem zámku. Zámeček má v přízemí jeskynní místnosti. Je zde Zrcadlová jeskyně, Dešťová jeskyně s vodními hrátkami a Ptačí jeskyně, kde znějí ptačí hlasy vyluzované hydraulickým automatem. Na severovýchodě leží římský amfiteátr s kamenným stolem, kde vodní žlab chladí nápoje a skryté trysky v kamenných sedátkách neočekávaně „osvěží“ nic netušící hosty. Začíná zde vodní cesta, která se pravidelně rozšiřuje ve čtvercové a kulaté rybníky a končí ve vodním parteru s ostrovem. V letech 1750-53 bylo v zahradě vybudováno mechanické divadlo, kde voda pohybuje s více než stovkou figur, představujících život v barokním městě. Třetí část parku tvoří obora s Měsíčním zámečkem a skalním divadlem, kde byla roku 1617 uvedena první italská opera severně od Alp.

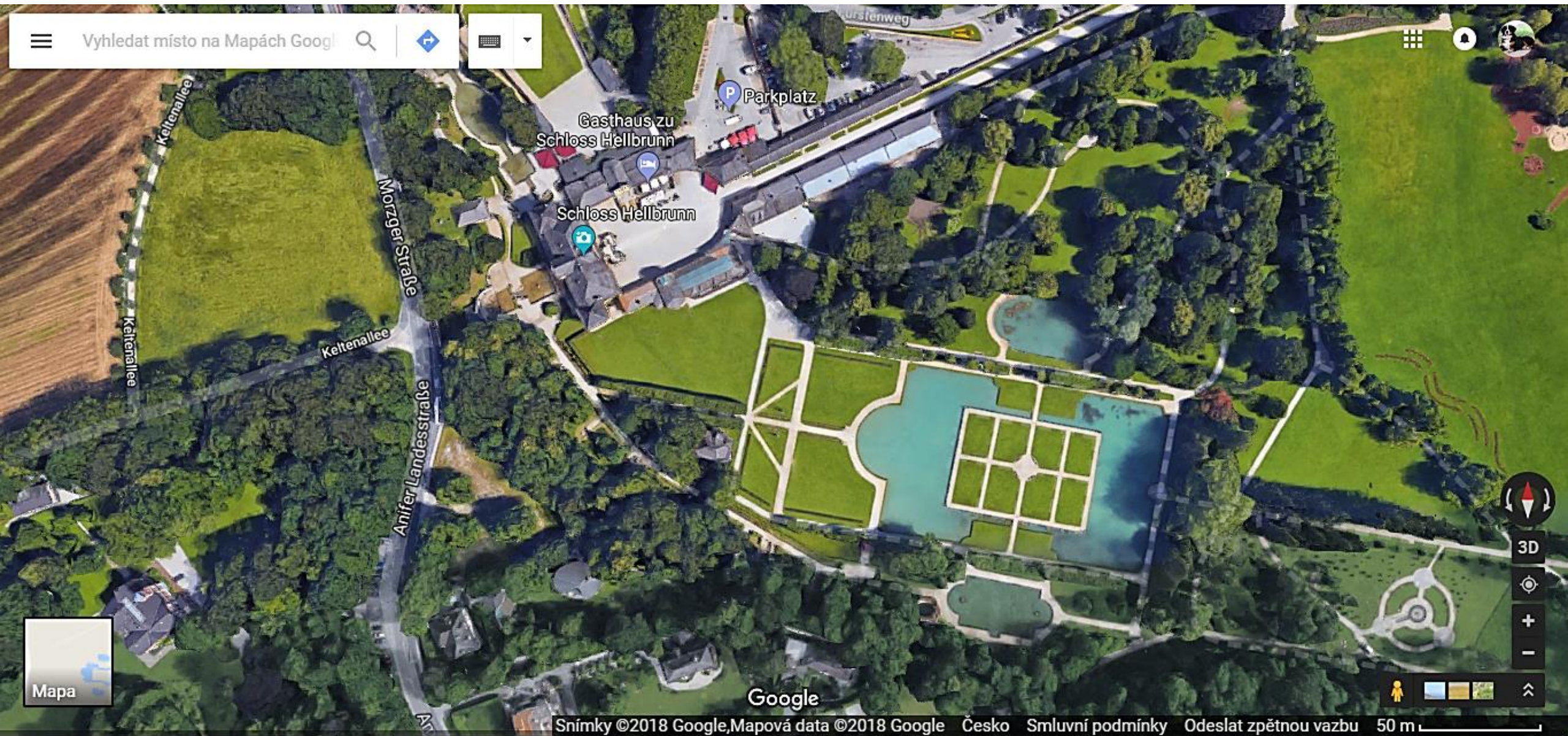

Vyhledat místo na Mapách Google

Google

Snímky ©2018 Google, Mapová data ©2018 Google Česko Smluvní podmínky Odeslat zpětnou vazbu 50 m

Salzburg, barokní perla Rakouska, se nachází nedaleko hranic s Německem na řece Salzach. Jde o hlavní město kraje známého jako Solnohradsko. Od roku 1996 se pyšní tím, že jej naleznete na Seznamu světového dědictví UNESCO, pro svou ohromnou historickou hodnotu. Nejznámější osobností Salzburgu je W. A. Mozart, který se zde narodil a jehož rodný dům se nachází přímo v centru města. Kromě něj vás však svou krásou ohromí i jiné památky, jako třeba Salcburská pevnost Hohensalzburg, zámek Hellbrunn a Mirabell s úchvatnými zahradami, Salcburské muzeum, Přírodovědné muzeum, Zoologická zahrada, Stieglův svět piva nebo také Dům Quartier Salzburg.

Město Salzburg se rozkládá v Salcburské pánvi asi 25 km severně od pohoří Tennen a leží na obou březích řeky Salzach. Řeka Salzach protéká městem a formuje nezastavěné městské kopce, čímž ze Salzburku dělá jedno z nejzelenějších velkoměst Evropy. K městským kopcům patří Kapucínská hora, Mnišská hora, Mezní hora a Festungsberg, na němž spolu s Tvrzí trůní největší zcela zchovalý středověký hrad v Evropě. Na jihozápadě města se nachází pověstmi opředený, 1853 m vysoký Untersberg, na jihovýchodě je rozmach města omezen 1288 m vysokou horou Gaisberg. Směrem na východ není daleko do kraje Salzkammergut ve středu s pohořím Salzkammergutberge. Směrem na sever se otevírá Salcburská pánev, a lužní lesy podél řeky Salzach navazují na území města stejně jako nízká pahorkatina Flachgau, zejména Plainberg nebo hora Kalvárie Kalvarienberg se svou poutní bazilikou Maria Plain, z níž je dobrý výhled na celý Salzburg. Na severozápadě hraničí území města přímo s Bavorskem, řeka Saalach tvoří hranici se sousedním městem Freilassing v okrese Berchtesgadenského kraje.

Skladatel Wolfgang Amadeus Mozart se roku 1756 narodil v Salzburgu a byl v letech 1769 až 1781 ve službách arcibiskupa. V letech 1772 – 1803, za úřadování arcibiskupa Jeronyma Františka Josefa z Colloredo-Mannsfeldu, byl Salzburg centrem pozdního osvícenství. Školství bylo reformováno podle rakouského vzoru a bylo povoláno množství vědců a umělců.

V dávných počátcích dnešního města existovalo rané sídliště. Poté bylo město spravováno Římany. Stopy osídlení v této oblasti jsou doložitelné už od mladší doby kamenné. Od roku 15 př. n. l. byla oddělena samostatná sídliště na břehu Salzachu, Juvavum, roku 45 dostalo město právo municipia. Město se rozvíjelo především na levém břehu Salzachu, kde řeka a hora Mönchsberg skýtaly dobrou přírodní ochranu. Pouze jižní stranu bylo nutné opevňovat.

Římané dali městu jméno „Juvavum“ – Sídlo boha nebes – a povýšili je do úrovně municipia a jen o pár desítek let později, za vlády císaře Claudia se město stalo důležitým mocenským centrem nové římské provincie Noricum (v pozdně románské době provincie „Ufernoricum“) a požívalo postavení Municipia („Municipium Claudium Juvavum“). Salzburg tak byl jedním z nejvýznamnějších míst na cestě do Germánie. Z 5. století je doložen klášter. Biskup Rupert Salzburský dostal roku 699 darem od bavorského knížete pozůstatky starého římského města, aby zde vykonával misii, a zvolil si klášter sv. Petra za své útočiště. Název „Salzburg“ je poprvé doložen roku 755.

Roku 739 bylo založeno salcburské biskupství, město se stalo sídlem biskupa a roku 774 byla založena první salcburská katedrála. Dne 20. dubna 798 byla diecéze na žádost franského krále Karla Velikého povýšena papežem Lvem III. na arcibiskupství, jakožto území církevního vlivu, jež zahrnovalo téměř celé starobavorské kmenové území, tzn. Dolní a Horní Bavorsy, a Horní Falc, a též většinu dnešního Rakouska. Město Salzbuk poté patřilo k východofranské říši, jež byla později přejmenována na Svatou říši římskou. Stavba pevnosti Hohensalzburg byla započata v roce 1077 z podnětu arcibiskupa Gebharda von Helfenstein, ale dokončena byla až za vlády jeho nástupce. Jelikož se Gebhard v roce 1076 angažoval ve sporech o investituru na straně papeže a roku 1077 na straně samozvaného krále Rudolfa z Rheinfelden, byl po ukončení sporu arcibiskup vyhnán z důvodu nevěrnosti císaři Jindřichu IV..

Po říšské klatbě, již císař Friedrich I. Barbarossa uvalil roku 1166 na Salzburg, neboť se arcibiskup Konrád II. Babenberský (Konrad II. von Babenberg) ujal vlády nad Salzburkem bez udělení císařského léna, bylo město z moci císařova důvěrníka, hraběte z Plainu, v dubnu 1167 z velké části zničeno. Roku 1168 byl za arcibiskupa zvolen nejprve Vojtěch III. Český, syn krále Vladislava II. a císařův bratranec, ale jelikož nepožádal o nezbytné regálie, byl roku 1174 opět stálým řezenským říšským sněmem zbaven úřadu a 26. června zvolen, do té doby jako říšský probošt v Berchtesgadenu působící Heinrich I. (Jindřich I.) spíše jako „samozvaný“ arcibiskup, ten však nebyl potvrzený papežem. Teprve benátským mírem z r. 1177 se museli jak Jindřich tak i Vojtěch III. zříci úřadu a uvolnit místo bývalému mohučskému arcibiskupovi Konrádu III. z Wittelsbachu. Po Konrádově znovupovolání do Mohuče v roce 1183, se solnohradským arcibiskupem již definitivně stal Vojtěch, a to až do své smrti v roce 1200.

Jeho nástupci a odhodlanému přívrženci rodu Štaufů, arcibiskupovi Eberhardu II., se v letech 1200 — 1246 podařilo z hrabství, soudů a správních úřadů vybudovat jednotné arcibiskupské panství. Roku 1275, díky uznání hranice knížetem bavorským, dospělo odtržení Salzburku od Bavor do své poslední fáze. Roku 1328 v Salzburg bylo arcibiskupem vydáno Zemské zřízení, upravující správu arcibiskupství v rámci Svaté říše římské. V letech 1348/49 vypukla velká morová epidemie, již padla za oběť téměř třetina obyvatelstva. Roku 1481 poskytl císař Bedřich III. městu Salzburg privilegium svobodné volby městské rady a starostů. V roce 1492 byl založen salzburský pivovar Stiegl, jenž je dnes nejúspěšnějším ze všech soukromých pivovarů Rakouska a tradiční podnik v hospodářství Salcburska. V roce 1511 arcibiskup Leonhard von Keutschach ukončil za použití síly dlouholeté rozpory s radnicí: nechal zajmout starostu a městskou radu a vynutil si vydání městských výsad. Během Německé selské války došlo v letech 1525 – 1526 k tříměsíčnímu povstání rolníků a horníků v Salzburku, přičemž byla rolníky obléhána pevnost (Festung).

Na počátku 17. století započala intenzivní barokizace z vůle arcibiskupa Wolfa Dietricha z Raitenova, což v důsledku dalo výraznou novou podobu nejen Salzburku, nýbrž nepřímo vedlo i k tomu, že se barokní sloh rozšířil na sever od Alp. Jako stavební mistr pro salcburskou katedrálu, která roku 1598 již poosmé vyhořela, byl nejprve povolán Vincenzo Scamozzi a po sesazení Wolfa Dietricha pak italský mistr Santino Solari, jenž v krátké době do roku 1628 postavil kompletní malý dóm s výjimkou věží. Rozepře s Bavory ohledně soli a mýtného vedly r. 1611 k tzv. solné válce mezi Salzburskem a Bavorskem. Wolf Dietrich obsadil v říjnu říšské proboštství Berchtesgaden. Nato bavorské vojsko v síle 24 000 mužů obsadilo Salzburg a zajistilo arcibiskupovo sesazení a následnou volbu Marka Sittika z Hohenemsu. Markovu nástupci, a současně též poslednímu ze tří barokních arcibiskupů Salzburku, hraběti Paridovi z Lodronu, se díky udržení chladné politiky vůči Bavorsku, stejně jako díky dalekosáhle všeobecně neutrální politice, podařilo dosáhnout toho, že se Salzburg nezúčastnil vřavy 30leté války.

Jako předstupeň salcburské univerzity bylo roku 1617 zřízeno gymnázium, když dřívější snahy ztroskotaly zejména kvůli nedostatku prostoru. Avšak již v roce 1622 bylo gymnázium přeměněno na Univerzitu Salzburg (Universität Salzburg) s teologickou a filozofickou fakultou. V založení univerzity je možné vidět snahu salcburského arcibiskupa o protireformační politiku. Od poloviny 15. století pracovalo v Dürnberských dolech mnoho dělníků z jiných částí Německé říše, např. také Míšeňáci (Kurfiřtství Saské), kteří s sebou přivezli i svou luteránskou víru. Nová víra se odsud rozšířila mezi místní, často nespokojené zemské obyvatelstvo; také salzburští obchodníci do arcidiecéze dovezli ze svých obchodních cest Lutherovy ideje. Poté až do začátku 18. století už 22 000 protestantů bylo po malých skupinkách vyhoštěno, vydal nakonec arcibiskup Leopold Anton von Firmian roku 1731 Emigrační patent, na jehož základě opustilo svoji vlast přes 20 000 salzburských protestantů. To bylo sice v souladu s platným říšským právem, které vycházelo z principu „cuius regio, eius religio“ (koho vládá, toho víra), ale kvůli velikému množství protikatolických letáků vyvolalo veliký rozruch v celé Evropě. Vedle církevních motivů byla rozhodující též, především pro nemajetné poddané, naděje na zlepšení ekonomické situace v emigraci. Tito lidé, kteří vycestovali do východního Pruska, obdrželi darem od pruského krále zem a stali se tak rolníky. Pro arcibiskupství mělo toto velké vysídlování katastrofální hospodářské následky.

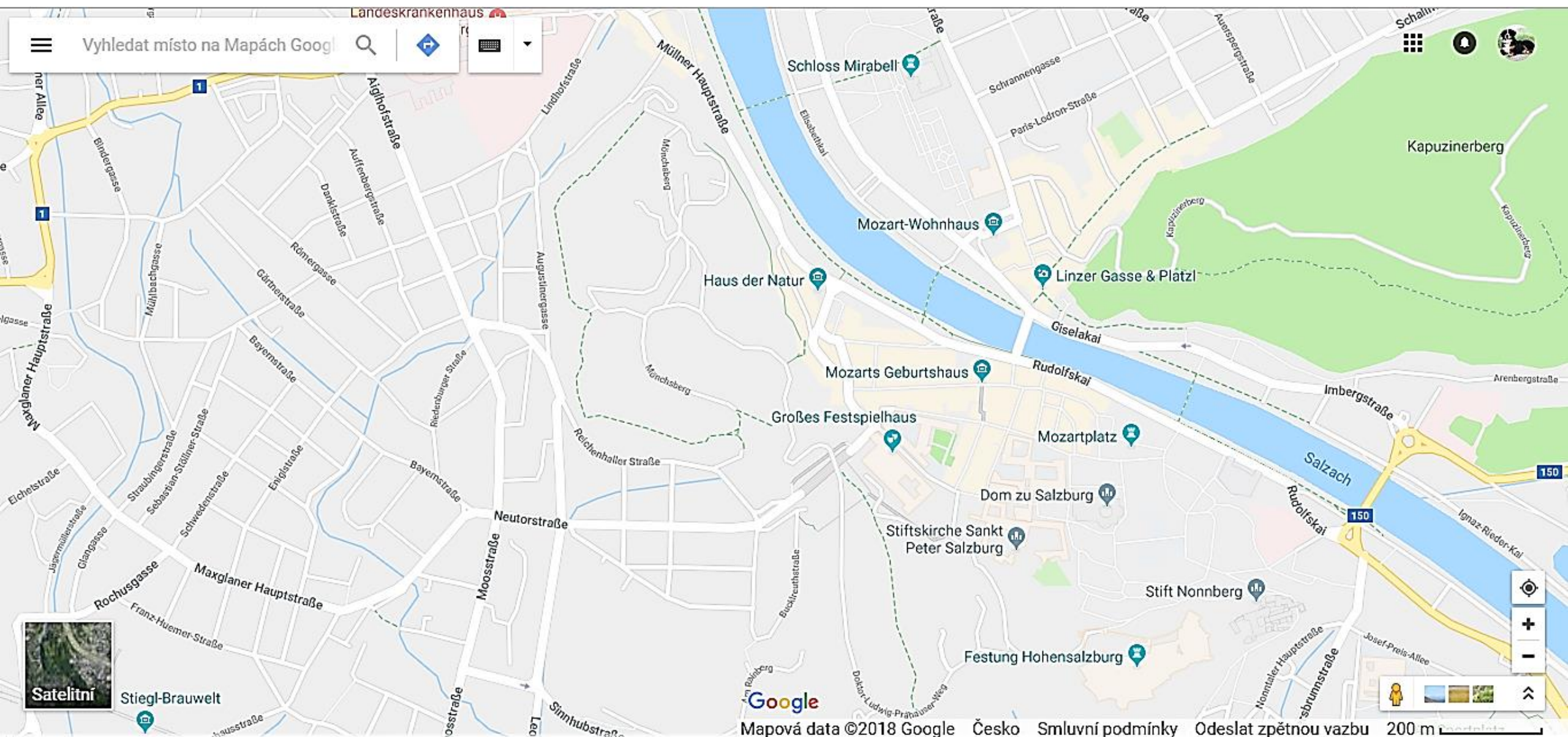
Klášter svatého Petra (Stift Sankt Peter) nás vrací zpět do dob prvního biskupa Ruperta. Na místě prvního opatství, které vzniklo okolo r. 1000, byl roku 1147 vysvěcen dnešní klášterní kostel. Stavba Hohensalcburské pevnosti byla zahájena v časech boje o investituru roku 1077 a je do dnešních dnů velmi dobře zachována, neboť byla jen jednou, neúspěšně, obléhána. Františkánský kostel (Franziskanerkirche) byl vybudován v polovině 8. stol. a k hlavní kostelní lodi v románském slohu byl přistavěn gotický ozvučný kůr a věnec barokních kaplí. Katedrála sv. Ruperta a Virgila, na jejímž místě stála původně od roku 774 románská bazilika, byla přestavěna naposledy v roce 1611 a tím bylo přineseno baroko na sever od Alp. V Obilné ulici, jež hrála už dříve důležitou roli pro obchod, stojí rodný dům Wolfganga Amadea Mozarta. Zámek Leopoldskron vznikl v 18. stol.

V Salzburku sídlí pět univerzit, vysokých a vyšších odborných škol. Z nich nejstarší je Univerzita Salzburg (Universität Salzburg, historickým názvem Paris-Lodron-Universität Salzburg), která byla zřízena roku 1622, ale v letech 1810 až 1962 neexistovala. Na Univerzitě jsou čtyři fakulty: katolické teologie, právních věd, kulturních a společenských věd a fakulta přírodních věd. Mozarteum bylo založeno roku 1841 jako hudební škola a od r. 1970 je univerzitou. Zde je nabízeno především studium zpěvu a hudebních věd, ale také pedagogicky zaměřené studium stejně jako možnosti výuky z oboru herectví: Divadlo, jevištní technika a režie. Fachhochschule Salzburg (Vyšší odborná škola) existuje teprve od roku 1995 a v roce 2005 byla ze severu městského území na jihu ležící obce Puch bei Hallein a nabízí technické, ekonomické, výtvarně-umělecké studium, a také studium z oblasti zdravotnictví a sociálních věd. Salzburg Management Business School (Salcburská škola obchodního managementu) byla založena v roce 2001 a má pět společníků, mezi něž patří i Universität Salzburg. Zde se vyučuje výhradně magisterské studium pro studenty ekonomie.

S otevřením soukromé Paracelsus Medizinische Privatuniversität (Paracelsovy lékařské univerzity) v roce 2003 byla doplněna chybějící fakulta lékařství. Třetina peněz pro provoz jde přesto ze státní pokladny. Přednáší se zde látka z oboru lidské či molekulární medicíny. PMU spolupracuje při praktických výkladech též s nemocnicemi v Bavorsku, zejména v Rosenheimu.

Zámek Mirabell je neoklasicistní budova s přilehlými zahradami v centru Salzburgu v Rakousku. Palác včetně zahrad je uveden na seznamu kulturní dědictví UNESCO jako součást historického jádra města. Palác byl vystavěn kolem roku 1606 za středověkými hradbami města Salzburg podle italského a francouzského vzoru. V roce 1710 byl palác přestavěn podle návrhu Johanna Lukase von Hildebrandta. V této době palác dostal jméno Mirabella (italsky mirabile = úžasná, bella: „krásná“, „úchvatná“). Současný klasicistní vzhled paláce je zhruba z roku 1818, kdy byl palác obnoven po požáru. Zámecká zahrada je formována geometricky. Nachází se tu čtyři skupiny soch (Aineiás, Héraklés, Paris a Pluto) od italského sochaře Ottavia Mosta z roku 1690 a další skulptury se starořeckými mytologickými náměty z let okolo 1730.

Bad Leonfelden je rakouské lázeňské město v Horních Rakousích v okrese Urfahr-okolí. Leží v oblasti Mühlviertel na jižním úpatí šumavské hory Sternstein, zhruba 25 kilometrů severně od Lince. Leonfelden byl založen jako osada na křižovatce Linecké stezky – staré obchodní cesty od Dunaje do Čech. První písemná zmínka o něm pochází z roku 1154, kdy byl uveden pod jménem Lonveld. V roce 1356 získal městská práva. Při husitských válkách byl Leonfelden opevněn a sloužil jako jeden ze čtyř hraničních bodů Mühlviertlu na obranu proti výpadům z Čech - v roce 1427 jej husité dobyli.

V dalším období město prosperovalo díky obchodu, i když o výsadní postavení v obchodní činnosti s ním soupeřil Freistadt (v roce 1533 vedly Leonfelden a Freistadt boje o silniční právo). V roce 1850 se stal sídlem okresu a v roce 1903 byl připojen k nově založenému okresu Urfahr. V roce 1892 bylo město poničeno velkým požárem. V Leonfeldenu existovaly již v období 1881 - 1919 bahenní koupele. V roce 1960 byla otevřena sanatoria a město se může od té doby nazývat jako Bad Leonfelden.

Zajímavosti:

obdélné náměstí se sochou sv. Jana Nepomuckého z roku 1730
radnice z roku 1608 s rohovými věžemi a zbytky barokních fresek
farní kostel sv. Bartoloměje (gotický s románskými základy, po roce 1781 barokizován, v letech 1875-77 přestavěn a rozšířen, 1892-96 renovován po požáru)
farní škola - nejstarší dochovaná školní farní budova v Rakousku, škola v letech 1577 - 1850, nyní školní muzeum
špitální kostel sv. Josefa z roku 1517 (pozdně gotický) se síťovou žebrovou klenbou, 1787 zrušen, nyní vlastivědné muzeum

Vyhledat místo na Mapách Goog

Barerleite

Haus am Ring

Kinotreff Leone (Kino
Bad Leonfelden)

Ringstraße

Hintere Zeile

Ringstraße

Leonfeldner-Hof

Ringstraße

Salzstraße

Böhmer Straße

Latino Bar

Hintere Zeile

Bräuhausegasse

Hauptplatz

Linzer Straße

Ringstraße

Spitalskirche

Burgfriedsäule

Hagauer Straße

Weinzierler Straße

Doktor-Zöl-Weg

Lebzelterstraße

Weinzierler

Kurhausstraße

Farbstraße

Kurhausstraße

Adalbert-Sifter-Straße

Schulweg

Adalbert-Sifter-Straße

Am Graben

Ringstraße

Am Graben

Ringstraße

Burgfried

Gerberstraße

Wachzieherstraße

Satelitní

Google

Mapová data ©2018 Google

Česko

Smluvní podmínky

Odeslat zpětnou vazbu

50 m

Den čtvrtý 27.9.: Freistadt, střešní zahrady u oceláren Voestalpine, Energeticky udržitelná čtvrť Solar City, Steyr, Linec.

☰✕

○

Residence Lipno, Lipno nad Vltavou 941

○

Freistadt, 4240, Rakousko

○

Solar City Center, 4030 Linz, Rakousko

○

voestalpine Stahlwelt - Ausstellung & M

○

Steyr, Rakousko

○

Linec, Rakousko

📍

Residence Lipno, Lipno nad Vltavou 941

⊕

Přidat cíl

MOŽNOSTI

➡

Odeslat trasu do telefonu

po silnici 163 a B38

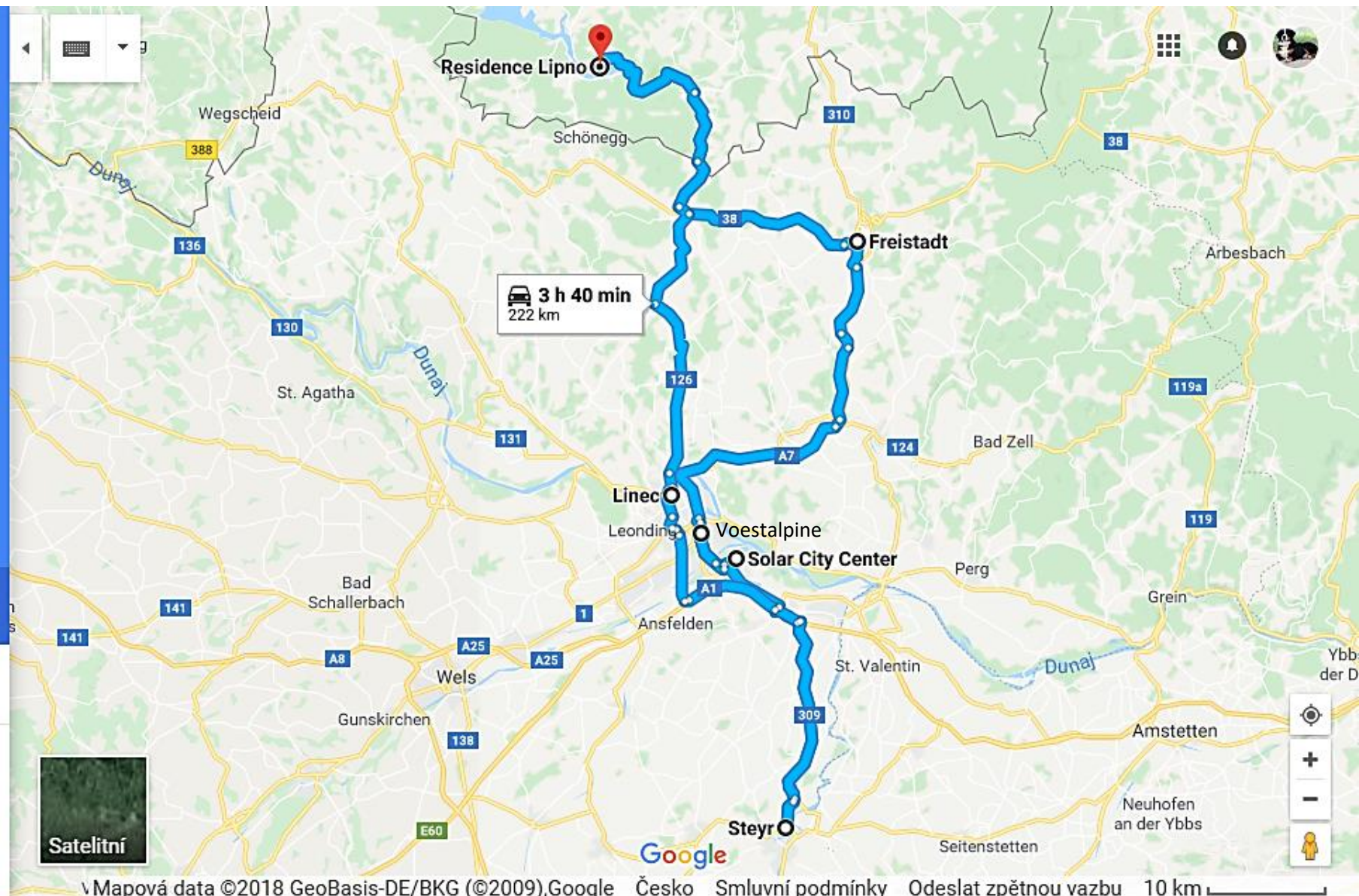
3 h 40 min bez provozu

Tato trasa prochází státní hranicí.

Na plánované trase se platí mýtné

3 h 40 min

222 km

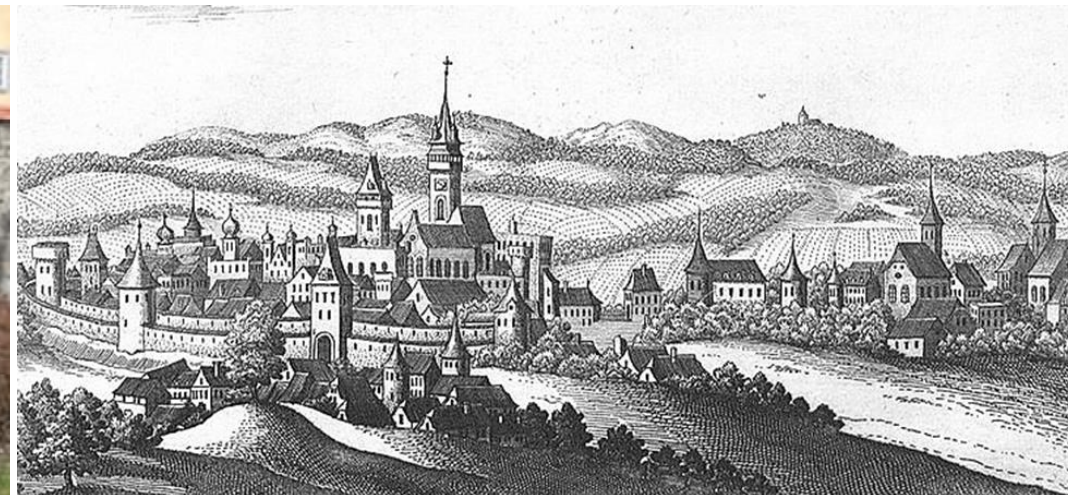

Freistadt (česky Cáhlov, dříve psáno například jako Frienstat či Vraynstat) je malebné okresní město blízko českých hranic v kraji Mühlviertel v Horním Rakousku na silnici z Českých Budějovic do Lince. V historii významné obchodní středisko.

Freistadt je především výborně zachovaný městský celek s opevněním, pravidelným náměstím a zámek (13) ze 16. století, kde je dnes okresní muzeum. Příkop je upraven jako park. Farní kostel na náměstí je gotický s pozoruhodnou klenbou a barokní věží z roku 1737. Na náměstí a v přilehlých ulicích je řada historických domů s gotickými, renesančními a barokními prvky. Na náměstí je mariánská kašna z roku 1704 (8) a řada historicky cenných domů. Na západní straně města je původní středověký hrad, pozdější Salzhof, dnes kulturní středisko (18). Mimo hradby, naproti České bráně stojí gotický kostel Panny Marie (14), vypálený husity roku 1422, ale brzy nato obnovený.

Město bylo založeno na místě původní obce Zaglau (česky Zahlow, Czagelaw nebo například Chaglowe) podle pravidelného plánu patrně roku 1220 hrabětem Leopoldem VI. Babenberským na Linecké stezce od Dunaje, kudy se do Čech přivážela hlavně sůl a železo, do Rakouska hlavně ryby. Město mělo velká privilegia a z obchodu rychle zbohatlo, od roku 1388 se zmiňuje také starosta (Bürgermeister). Ve 14. století dostalo město nové, dodnes téměř úplně zachované hradby s Lineckou bránou (1)[1] na jihu, Českou bránou (15) na severu a širokým příkopem kolem celého města. Farní kostel svaté Kateřiny (5) ze 13. století byl postupně přestavován a rozšiřován, takže má dnes pět lodí. Od 14. století se zmiňují i školy, roku 1543 se poprvé připomíná latinská škola. Počátkem 16. století zničily město dva požáry, další ranou bylo vyhnání protestantů po selském povstání roku 1627. Město pak ztratilo svá privilegia a s koňskou dráhou z Budějovic do Lince (1832) se doprava městu vyhýbala.

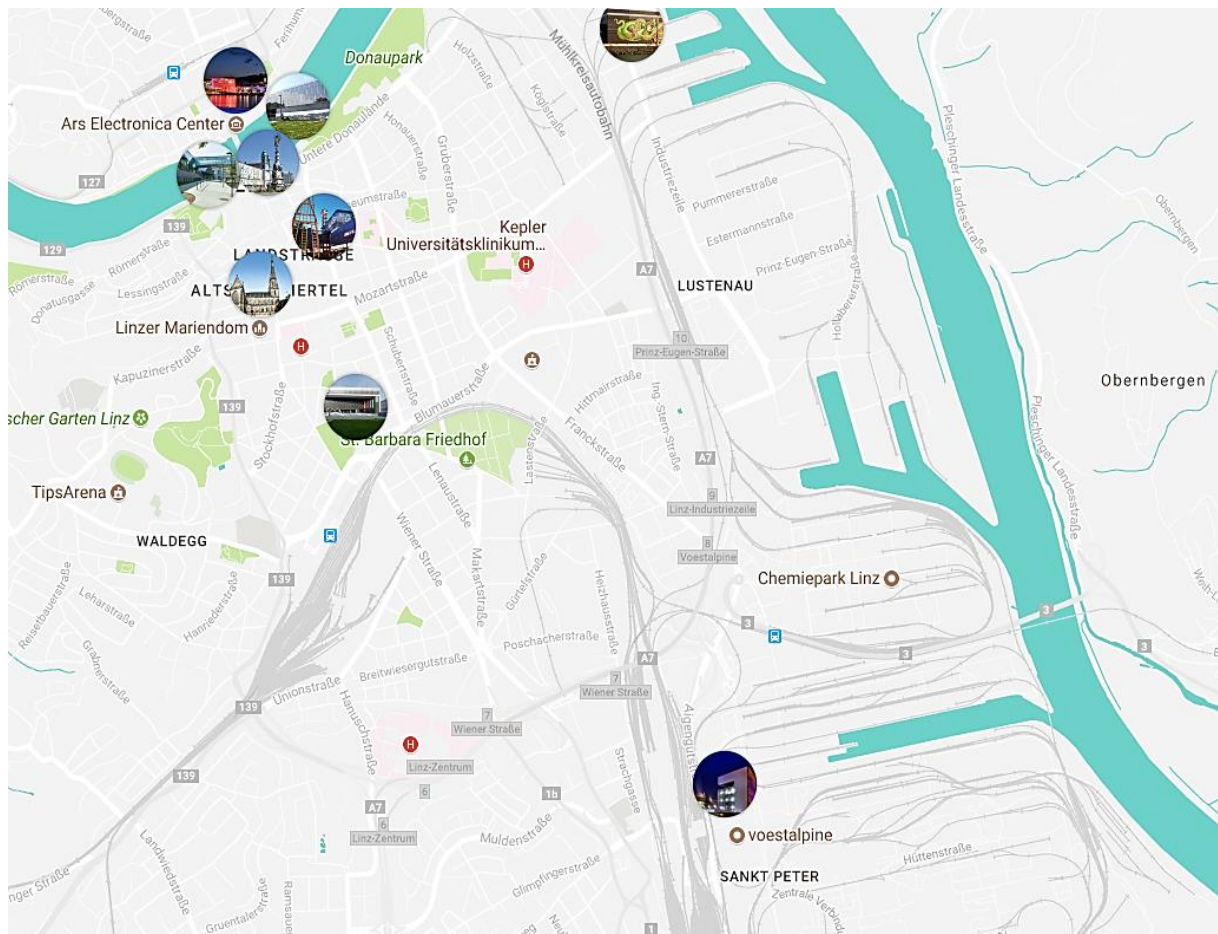

- 1 Linzertor
- 2 Dechanthofturm
- 3 Bürgerkorpsturm
- 4 Weyermühlturm
- 5 Stadtpfarrkirche
- 6 Turm im Winkel (abgetragen)
- 7 Hauptplatz
- 8 Marienbrunnen

- 9 Rundbogentor
- 10, 11, 12 Schlossmuseum
- 13 Schloss Freistadt
- 14 Liebfrauenkirche
- 15 Böhmertor
- 16 Arkadenhof
- 17 Scheiblingturm
- 18 Salzhof (Alte Burg) - Turm abgebrannt
- 19 Rathaus

Expozice voestalpine Stahlwelt v Linzi představuje zážitkovým způsobem, který je v mezinárodním měřítku unikátní, nejmodernější technologie výroby oceli pomocí interaktivní výstavy. K vidění jsou nejmodernější technologie a inovativní proces výroby linecké oceli až po hotový produkt. Tato cesta za poznáním ukazuje i historické pozadí a umožňuje vidět voestalpine, největší průmyslovou lokalitu Rakouska, třeba z nové perspektivy okolních střešních zahrad.

SolarCity je urbanistický soubor na předměstí rakouského Lince, jehož koncept je založen na současné architektuře s důrazem na trvale udržitelný rozvoj a obnovitelné energie. Cílový stav je několik menších okrsků propojených tramvajovou tratí, které dohromady vytvoří liniový komplex pro 25000 obyvatel a tím se stane největším udržitelným městským celkem v Evropě. Kromě obytné funkce jsou součástí SolarCity obchody, společenská a kulturní zařízení, škola, mateřská škola, pastorační centrum, rodinné centrum a park se zaměřením na sportovní aktivity, včetně sportovní haly a přírodního koupaliště. Na projektu se podílely renomované architektonické kanceláře Roland Rainer (masterplan), Foster and Partners, Richard Rogers Partnership, Herzog + Partner, Renzo Piano Building Workshop, Norbert Kaiser (1. etapa); Martin Treberspurg (2. etapa). READ group -- Renewable Energies in Architecture and Design.

Projekt se začal realizovat v roce 2001. Byl dotován spolkovou zemí Horní Rakousko a Evropskou unií a měl se stát reálným experimentem pro ověření sociologických, ekonomických, ekologických a technologických postupů, které v té době byly pouze teorií. Po jeho dokončení by se mělo SolarCity stát modelovým vzorem ekologického bydlení v 21. století. Budovy mají kompaktní tvar s velkým podílem jižně orientovaných prosklených ploch, velmi dobrou tepelnou izolaci obvodových stěn, přirozené větrání, vysoký přístup denního světla a optimální akumulaci tepla. Solární termika ohřívá vodu. V současné době je hotova první etapa: zhruba 1300 bytů pro 5000 obyvatel, včetně již zmíněných veřejných staveb. Celkové náklady se pohybují kolem 190 milionů euro (zhruba třetinu stojí infrastruktura). Kromě architektonicky a technicky vynikajícího projektu vznikl také katalog kritérií, podle kterého jdou posuzovat podobné urbanistické celky. Ten obsahuje souhrn požadavků na udržitelný rozvoj měst, mobilitu a energetiku, včetně sociálních aspektů, ochrany životního prostředí a vlivu na regionální ekonomiku.

PS. Více informací můžete najít v knize “SolarCity Linz-Pichling – Sustainable Urban Development”. Není to jediný dlouhodobý projekt v Linci, dalším je třeba Donaupark - Linz Culture Mile.

<http://www.cbarchitektura.cz/2012/08/solarcity.html>

Darstellung ▼

Erlebnisspielplatz Solar City Pichling

© DORIS Quellen: [DORIS](#), [Magistrat LINZ](#), [Feedback zur Hintergrundkarte](#)

0 M 1:6.699 350 m

Steyr (česky Štýr) je rakouské statutární město ve spolkové zemi Horní Rakousko blízko hranice s Dolním Rakouskem. Leží na soutoku řek Enns a Steyr, v nadmořské výšce 310 metrů, 39 km jižně od metropole Lince. Ve Steyru žije 38 313 obyvatel (k 1.1. 2011), což ho řadí na třetí největší město v Horním Rakousech a dvanácté největší město na celostátní úrovni. V aglomeraci Steyru, která pak zahrnuje i menší okolní obce, pak žije dohromady kolem 70 tisíc lidí. Město má opravdu bohatou historii. Její počátky sahají až do doby železné. V roce 600 př.n.l sem přišel keltský kmen, který si svojí osadu a řeku pojmenoval Stiria. Na přelomu letopočtu přišli Římané, které na skále nad soutokem řek vybudovali důležitou pevnost a město Lauriacum. Strážní věž nad řekou se pak stalo součástí novějších hradů včetně dnešního barokního hradu Lamberg.

Roku 777 zde vyrostl klášter Kremsmünster, kde asi šest desítek mnichů vykonává svou řeholi dodnes. Historie městě je také pevně spjata s osobností českého krále Přemysla Otakara II., který velkou část dnešního Rakouska za složitých okolností vyženil. V té době, tedy kolem 13. století, patřil Steyr k nejdůležitějším a nejbohatším městům, protože se nacházel na důležitých obchodních stezkách. Také se zde těžila a zpracovávala železná ruda. Práva v oblasti obchodu a při zpracování železa potvrdil městu až vévoda Albrecht I. dne 23. srpna 1287. Mezi 13. – 14. stoletím se město stalo centrem protestantských církví. Možná právě proto si ho oblíbila inkvizice, která zde obzvláště brutálně řádila. Další krutá rána postihla město například v 29. srpna 1727 při velkém požáru. Jedná se o krásné historické město, které je rozděleno rovnoměrně soutokem řek na tři části. Historické jádro se nachází uprostřed a přímo na soutoku k němu vedou z obou stran mosty. Tato část města je pak opravdu nádherná a fotogenická. Na druhou stranu není ale nikterak velká. Samotné náměstí je úzké a podlouhlé.

Podlouhlé náměstí Stadtplatz obklopují výstavné měšťanské domy z 16. až 18. století, zřejmě nejcennější z nich je pozdně gotický Bummerlhaus. Zdejší radnice má štíhlou věž a krásnou rokokovou fasádu, v domě č. 16 zase bydlel slavný hudební skladatel Franz Schubert (1797 – 1828). Na jižním konci náměstí stojí kostel Marienkirche, původně gotický, později barokně upravený. Farní kostel stavěl stejný architekt jako vídeňský Stephansdom – Hans Puchsbaum. Jižně od něj můžete ve staré sýpce ze 17. století navštívit Městské muzeum.

Dominantou města je zámek přímo nad soutokem zleva přitékající řeky Steyr a řeky Enns, která pak teče severním směrem a vlévá se zprava do Dunaje. Zámek byl od roku 1666 sídlem hrabat z Lamberku. Po požáru v 1. polovině 18. stol. byla postavena nová zámecká budova s reprezentačním nádvořím od architekta J. L. Hildebrandta. Zámek Lamberg – původním založením hrad, který v roce 1727 vyhořel. Jeho majitelé – hrabata z Lambergu – ho pak nechali přestavět v barokním stylu. Uvnitř sídlí úřady, ale můžete se projít Zámeckým parkem s fontánou a promenádou v aleji stromů.

Na místní faře jsou k vidění jedny z největších jesliček na světě. Po dobu 10 let je tvořil Ferdinand Pöttmesser, který do orientální krajiny umístil téměř 800 figurek, vyřezaných z lipového dřeva. Mechanický betlém je zase dílem Karla Klaudy, českého rodáka, který ve Štýru pracoval v místní zbrojovce. Mechaniku z řetězů na kola, vlny a ozubených koleček, která byla původně na ruční pohon, vystřídal elektrický motor. Figurky se pohybují za rytmů varhanní hudby.

Vyhledat místo na Mapách Goog

Linec je hlavní město rakouské spolkové země Horní Rakousy. S 200 841 obyvateli (leden 2016) je i největším městem Horních Rakous a po Vídni a Štýrském Hradci třetím největším v celém Rakousku. Leží na Dunaji a rozkládá se na ploše 96 km². Linec je statutárním městem a taktéž okresem. Kolem roku 400 před Kristem vzniklo kolem Dunaje několik keltských sídlišť a pevností. Uvnitř hranic dnešního města leželo oppidum Grunberg, působivé keltské opevnění bylo umístěno na místě dnešního újezdu západně od Haselgraben a Freinbergu, západně od centra města. Keltské jméno Lentos neslo pravděpodobně právě sídliště na vrchu Freinberg, znamenalo ohebný či ohnutý. Jméno následně přešlo na pozdější římský tábor. Pevnost padla s převážně mírovou cestou pokračující integrací království Noricum do Římské říše. Linec je poprvé připomínán jako Lentia v římské úřednické příručce Notitia dignitatum. V polovině 1. století vybudovali Římané k zajištění spojení přes Dunaj další pevnost, kterou ve druhém století rozšířili ve větší kamenný hrad. Lentia byla po 2. století několik přepadena a zničena germánskými nájezdy (např. v letech 166 a 180 v průběhu Markomanských válek). Přetrvávající migrační přepady germánského obyvatelstva v pozdní antice částečně narušily sídelní kontinuitu keltsko-římského osídlení. V období raného středověku se stal Linec důležitější po rozšíření Bavorského vévodství směrem na východ. Roku 799 se poprvé oficiálně objevuje německý název města „Linze“. Během vlády Karlovců plnilo město funkci trhu a celnice. Do roku 1210 spadal Linec pod bavorské vévody.

Pod vládou Babenberků byl Linec roku 1207 povýšen na město, které v sobě zahrnuje staré sídelní centrum. Roku 1240 získalo město právo městského soudu a vlastní městské insignie. Linecké myto patřilo k významným finančním zdrojům rakouských vévodů, město prodělalo významný rozvoj. Jako hraniční město s Bavorskem byl Linec též zajímavý jako místo významných knížecích setkání. Roku 1335 zde byl například uzavřen zisk Korutan Habsburky. Roku 1230 bylo založeno nové hlavní náměstí. Od konce 13. století byl Linec sídlem zemského hejtmana, a tak se stal hlavním městem celých Rakous nad Enží. Fridrich III. si dokonce Linec zvolil mezi roky 1489 a 1493 za své sídelní město a hlavní město Svaté říše římské, Vídeň byla právě obsazena uherským králem Matyášem Korvínem. Linec byl již před tím v letech 1458-1462 sídlem dvora rakouského vévody Albrechta VI., což přineslo městu kulturní i politický vzestup, na druhou stranu město trpělo náročnými požadavky vydržování dvora.

První hornorakouský zemský den byl slaven roku 1452 ve Welsu. Druhý se konal roku 1457 již v Linci. Roku 1490 se stal Linec hlavním městem Horních Rakous a městská rada získala pravomoc volit si starostu a městského soudce. 3. března 1497 získal Linec od římsko-německého krále a později císaře Maxmiliána I. povolení ke stavbě mostu přes Dunaj.

Zajímavosti:

Poutní kostel - bazilika Pöstlingberg: Symbol města, Poutní kostel na vrchu vysokém 537 m. n m., postaven 1738 – 1774. Mariä-Empfängnis-Dom: také zvaný Neuer Dom, vybudovaný v letech 1862 - 1924, novogotická, z pískovcového kamene, s nedokončenými detaily.

Alter Dom: jezuitský kostel z roku 1669 s dvěma věžemi.

Landhaus: ve stylu italské renesance, z roku 1564. Kašna z roku 1648.

Hauptplatz: největší náměstí na Dunaji, sloup Nejsvětější trojice z roku 1717 a radnicí Alten Rathaus.

Landstraße: Landstraße (Zemská třída) je nejvýznamnější ulicí města. Nachází se na ní mnoho historických budov a pamětihodností, např. Ursulinenkirche a Karmeliterkirche). Je také významnou z hlediska obchodu, je třetí nejfrekventovanější (pěší) ulicí Rakouska

Stadtpfarrkirche: Městský farní kostel na pozdně románských základech, barokizován roku 1648. Je zde uloženo srdce a vnitřnosti císaře Friedricha III.

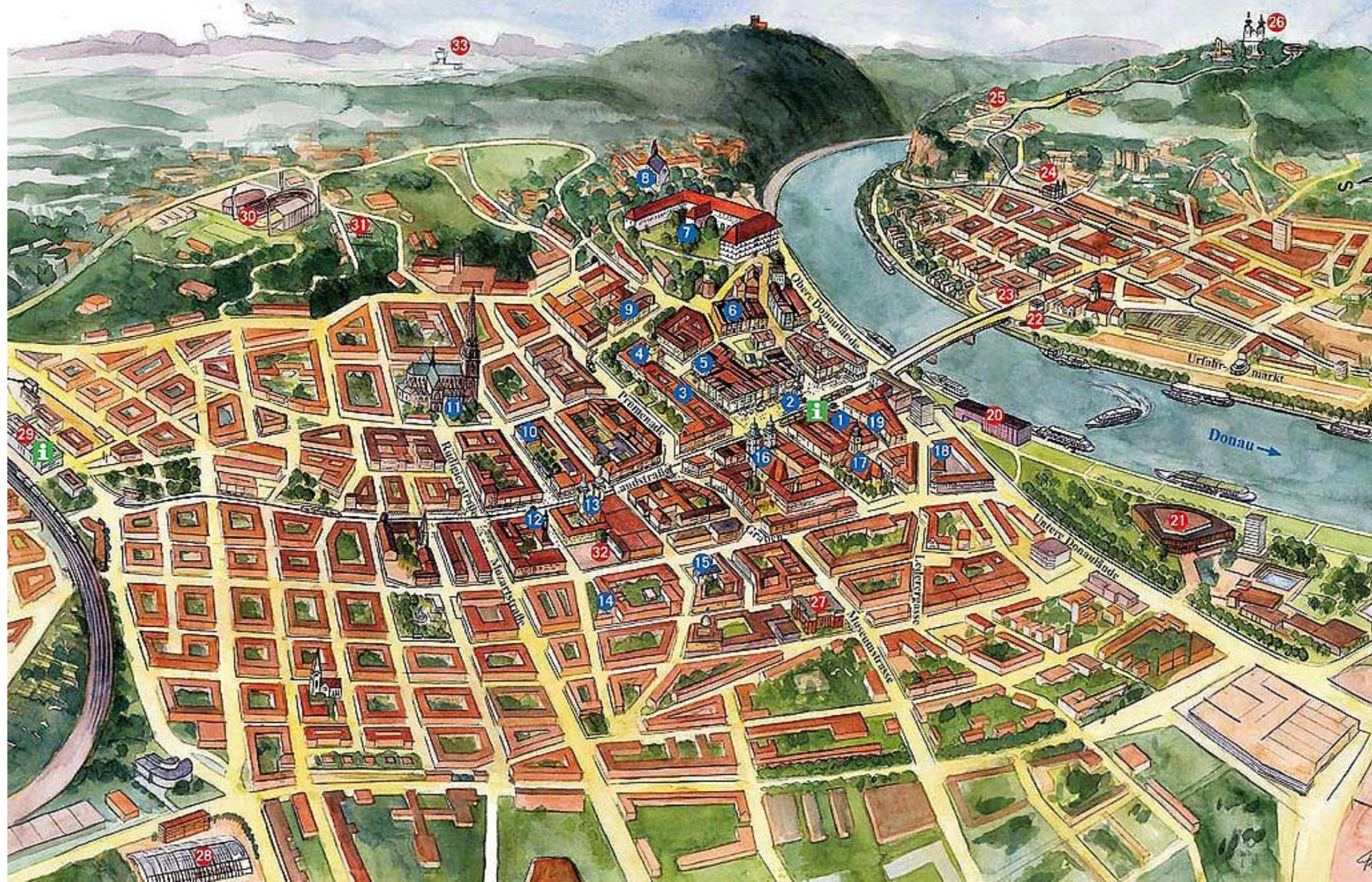
Linzer Schloss: Linecký zámek - první zmínky z roku 799. Sídlo císaře Friedricha III. Od roku 1966 je v zámku muzeum

Martinskirche: první zmínka z roku 799, původně považován za nejstarší kostel Rakouska, dle nejnovějších výzkumů pochází centrální stavba z 10. nebo 11. století.

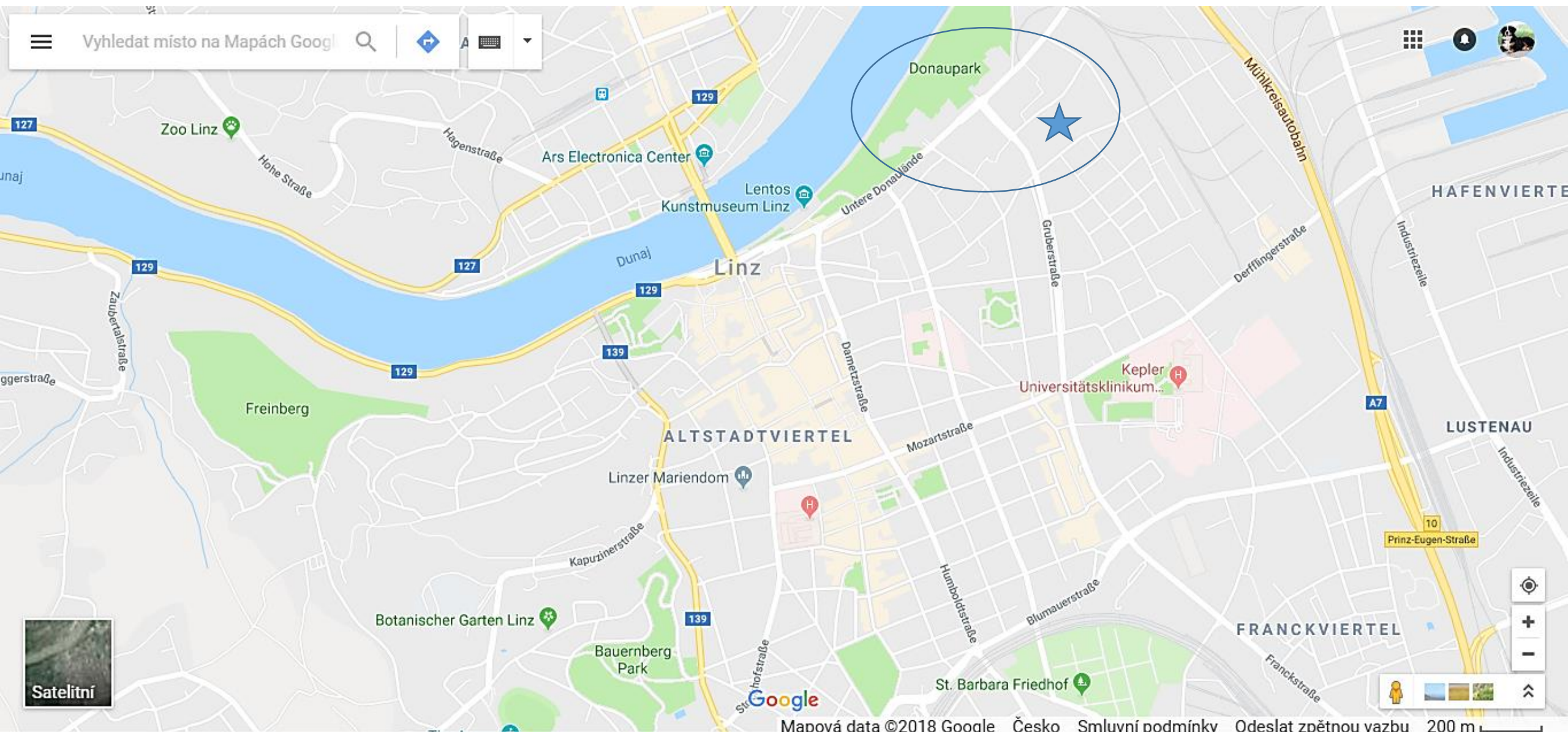
Botanická zahrada: okolo 100 000 návštěvníků za rok, leží na vrchu Bauernberg, plocha 4,2 ha, 8 000 druhů rostlin (k vidění je domácí flóra, bahenní a vodní rostliny, americké a asijské dřeviny, masožravé rostliny a spousta dalších druhů). Skupiny rostlin jsou formovány do krajinářských celků. Velkým zážitkem pro každého návštěvníka je zcela jistě největší sbírka kaktusů v Evropě čítající zhruba 1.100 kaktusových druhů.

Donau Park – moderně urbanisticky a výtvarně řešený prostor na břehu Dunaje

Den pátý 28.9.: Lipno, Guglwald, Obernzell, Pasov, Praha

Residence Lipno, Lipno nad Vltavou 941

Guglwald, Rakousko

Obernzell, Německo

Klostergarten, 94032 Passau, Německo

Praha-Suchdol

Přidat cíl

MOŽNOSTI

Odeslat trasu do telefonu

po silnici 16316 a silnici 16317

4 h 53 min

4 h 53 min bez provozu

325 km

Tato trasa prochází státní hranicí.

Na plánované trase se platí mýtné

PODROBNOSTI

The map displays a route from Residence Lipno in the south to Praha-Suchdol in the north. The route is highlighted in blue and passes through several locations including Obernzell, Klostergarten, and Guglwald. A callout box indicates a travel time of 4 h 53 min for a distance of 325 km. The map also shows various roads, including E49, E50, E53, E551, and E67, and several cities and towns in the region. A satellite view inset is visible in the bottom left corner of the map area.

Mapová data ©2018 GeoBasis-DE/BKG (©2009), Google Česko Smluvní podmínky Odeslat zpětnou vazbu 20 km

Guglwald je součástí hornorakouské obce Schönegg. V okolí můžete navštívit lesní kapli Maria Rast s léčivým pramenem, kapli Francouzů upravenou jako pietní místo vysídlených sudetských Němců, památník Železná opona nebo podzemní tok řeky Steinerne Mühl, která pramení v Čechách jako Horský potok. Ve středu obce a našeho zájmu je nově zřízena bylinková zahrada.

Obernzell je městys v německé spolkové zemi Bavorsko, v zemském okrese Pasov ve vládním obvodu Dolní Bavorsko. Leží na břehu řeky Dunaj v malebně dramatickém údolí, kde tok si razí cestu Alpskou předhlubní a pod Českým masivem. Původně klášter, spadal pak pod pány z Griesbachu a od r. 1217 byl ve správě arcibiskupství Pasovského. Gotický kostel Svatého Michaela byl během 18. století přestavěn do současné barokní podoby. Po r. 1803 patřil městys Ferdinandu III., Velkovévodovi Toskánskému a po r. 1806 se stal součástí Království Bavorského. V roce 2010 zde žilo 3 850 obyvatel. Moderně řešená zámecká zahrada s herními prvky navazuje na nábřežní korzo s přístavištěm.

Vyhledat místo na Mapách Goog

Pasov. Na pahorku dnešního starého města (Altstadt) existovalo již ve starověku sídliště keltských Bójů. V 1. století zde vznikly dvě římské pevnosti – castella. Jedna z nich, která ležela na území dnešního starého města, dostala název podle kohorty germánských Batavů - Castra Batavia. Z latinského výrazu Batavis pochází pozdější německý místní název Passawe. Druhá pevnost, Castellum Boiotro, se nacházela na pravém břehu řeky Inn (na území dnešní městské části Innstadt). Dnes je zde římské muzeum (Römermuseum Kastell Boiotro). Pro Římany měly tyto pevnosti velký strategický význam, neboť střežily severní hranici říše Limes Romanus, ohrožovanou stále více germánskými kmeny. Po roce 476 je však římské jednotky opustily.

V 6. století se v okolí Pasova usídlili Bavoři a postavili tu svůj vévodský dvorec, na jehož místě vznikl po založení biskupství ženský klášter, později nazývaný Niedernburg (dolní město, hrad na rozdíl od horní, biskupské části města). V roce 739 založil sv. Bonifác v Pasově biskupství. Roku 789 povýšil Karel Veliký rivala pasovských biskupů biskupství Salzburg na arcibiskupství. Pasovští biskupové šířili křesťanství dále na východ. Podle tradice (roku 831) přijali z Pasova křest moravští Mojmírovci a jejich knížectví se dostalo do jurisdikce pasovského biskupství. V 10. století za biskupa Pilgrima směřovaly misie z Pasova až k Maďarům do Panonie, ale úsilí pokřtít maďarského vládce Gejzu zůstalo neúspěšné stejně jako snahy o povýšení pasovského biskupství na misijní centrum pro Rakousko, Korutany, Moravu a Uhry. Pilgrim se svého cíle dokonce pokusil dosáhnout pomocí zfalšovaných papežských listin, které měly dokázat, že do Pasova bylo v 8. století přeneseno arcibiskupství z římského Laureaca (rakouský Lorch).

V roce 999 se pasovští biskupové stali světskými pány města. K jejich državám přibýly roku 1161 z rozhodnutí císaře Fridricha I. Barbarossy ještě rozsáhlé pozemky benediktinského opatství Niedernburg, rozkládající se až k českým hranicím. Mocné a bohaté pasovské biskupství tak ovládalo mezi říšskými biskupstvími nejrozsáhlejší oblast. Roku 1217 povýšil císař Fridrich II. pasovského biskupa Ulricha na říšského knížete. V roce 1219 zahájili biskupové stavbu pevnosti Obernhaus (Veste Obernhaus).

Pasov se zdárně ekonomicky rozvíjel díky výhodné poloze na dunajské cestě, díky níž byl od nepaměti dopravním uzlem, spojujícím sever s jihem i východ se západem. Ve středověku tudy procházela Zlatá stezka, důležitá obchodní cesta spojující českou kotlinu s Podunajím. Pasovem procházeli obchodníci se solí, těženou v alpském podhůří, i kupci ze středomořské oblasti. Proto zde byl roku 1133 vystavěn dřevěný most přes řeku Inn, 1278 následoval kamenný most přes Dunaj. Roku 1255 získal Pasov významná privilegia, nicméně zůstal dále v majetku biskupů. Další pokusy bohatých měšťanů (1298, 1367) o dosažení nezávislosti nebyly úspěšné.

Roku 1552 uzavřeli v Pasově dohodu o vyznání císař Karel V. Habsburský a protestantský kurfiřt Mořic Saský, která předznamenala pozdější vydání augsburského míru (1555). Roku 1676 se zde konala svatba Leopolda I. Habsburského s Eleonorou Magdalenou Falcko-Neuburskou. Roku 1683 se císař uchýlil do města znovu v době obléhání Vídně Turky. Tehdy navštěvoval nedávno vystavěný poutní kostel Mariahilf a modlil se zde za odvrácení tureckého nebezpečí.

V letech 1634 a 1650 zasáhla město morová epidemie. 1662 a 1680 ho citelně poškodily požáry. Biskupové poté povolali do svých služeb italské architekty, kteří zde postavili mnoho nádherných barokních staveb. Například roku 1668 zahájil Carlo Lurago dostavbu dómu sv. Štěpána (St.-Stephan-Dom), v letech 1712–1730 byla postavena nová biskupská rezidence (Neue Residenz) ad.

Roku 1789 byla v Pasově založena manufaktura na výrobu porcelánu. Roku 1803 pasovské duchovní knížectví sekularizováno a připojeno k Bavorsku, v roce 1871 společně s ním připadlo k Německu. Roku 1821 se Pasov znovu stal sídlem biskupa.

Pasov leží na soutoku Dunaje, Innu a Ilzu a přímo sousedí Horním Rakouskem. Po 600 let bylo město tří řek biskupským knížectvím. Po požáru města vytvořili italští stavitelé v 17. století známou barokní kulisu Starého města. Na místě zvaném Dreiflüsse-Eck se stékají tři řeky Dunaj, Inn a Ilz – magicky působí hra barev vodní masy, řeka Inn je černá, Dunaj modrý a Inn zelený. Dějiny města byly a jsou stále živé. Již v mladší době kamenné bylo místo osídleno lidmi; Římané později vybudovali řadu pevností v oblasti mezi Dunajem a Innem. Jedna z nich dala městu jeho jméno: Batavis, Pazzawe, Pasov. Od středověku do začátku 19. století udávali chod knížata-biskupové. V tomto období se Pasov stal nejrozsáhlejším biskupstvím Svaté říše římské, které zasahovalo i do současného Maďarska. Podobně mocný byl Pasov i coby hospodářské, kulturní centrum a také centrum vzdělanosti. Ve středověku Pasovem procházela Zlatá stezka, která přinášela život celým rozsáhlým oblastem sousedících středověkých států.

Dodnes tvoří obraz města vysoké věže, malebná náměstí, křivolaké uličky a romantické nábrežní promenády. Uprostřed Starého města se majestátně tyčí katedrála sv. Štěpána. Také vnitřní prostor dómu je velmi působivý, je totiž největším dómem severně od Alp a nacházejí se v něm největší chrámové varhany na světě. Na kuriozitu narazíte hned nedaleko dómu. Na hradbě tady trůní hlava Pasovského blba. Naleznete ho v uličce před náměstím Domplatz. O původu Pasovského blba (der Passauer Tölpel) se příliš neví, možná byl součástí nějakého chrámového patrona, nebo se jedná o kamennou konzoli ze západního štítu dómu, která se zřítila nebo byla poškozena požárem. Nedaleko se nacházejí další pamětihodnosti, jako je Nová biskupská rezidence, historická radnice, nádherné kostely a muzea či bývalý klášter. Vysoko nad řekami trůní Veste Oberhaus, jeden z největších dochovaných hradních komplexů v Evropě, a poutní kostel Panny Marie Pomocné.

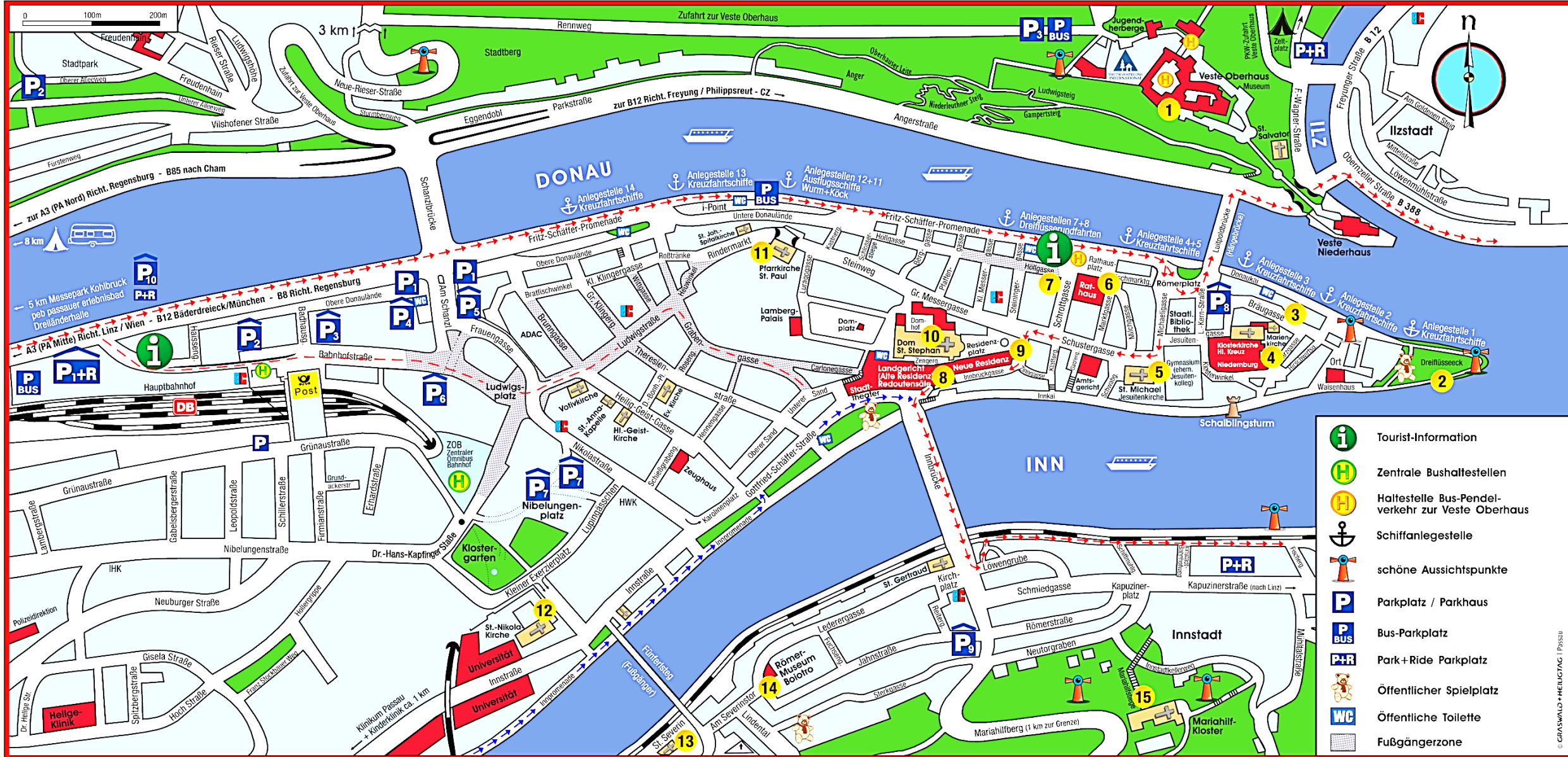
Na levém břehu u Dunaje najdeme budovu staré radnice a visutý most Luitpoldbrücke vedoucí na protější břeh, na němž se vypíná pasovský hrad Veste Oberhaus založený roku 1219. Jeho vlastníky byli pasovští knížecí biskupové. Co by návštěvník tohoto starobylého městečka neměl opomenout navštívit, je muzeum skla nedaleko staré radnice. Tady se totiž nachází největší sbírka českého skla na světě.

Historie města Pasov sahá do dob římské říše, kdy bylo jedním z důležitých opěrných bodů na hranici impéria. S nálezy z římské doby se můžete seznámit v Römermuseum Kastell Biotro, které stojí přímo na římských hradbách bývalé pevnosti ze třetího století na okraji starého města. V ruinách římské pevnosti v 5. století založil klášter svatý Severius (Severín), jeden z významných křesťanských misionářů a patron Rakouska a Tyrolska. Na podivuhodném místě na špičce poloostrova se stékají dvě mohutné řeky, Dunaj a Inn. Pasov, jehož středověké centrum rozkládající se na tomto poloostrově zůstalo dochované, je jednou ze zastávek výletních lodí, které plují po Dunaji. Za své bohatství vděčil Pasov poloze na podunajské evropské obchodní tepně a biskupství, které do značné míry christianizovalo Rakousy, České země a Uhry. Z památek zaujme především barokní dóm sv. Štěpána, jehož historie sahá do roku 450.

Zdejšího rodáka z nedalekého Vilshofenu, sládko Josefa Grolla, si najal plzeňský pivovar, aby do té doby nevalné plzeňské pivo vylepšil podle bavorských receptur. Groll po přizpůsobení těchto receptur plzeňským podmínkám uvařil v roce 1842 první "plzeň", která pak zahájila úspěšné tažení po celém světě.

Zdroj: https://cestovani.lidovky.cz/pasov-zrodila-se-tu-slava-plzenskeho-piva-fgv-/nej-tipy.aspx?c=A111202_113730_nej-tipy_glu

- 1 Veste Oberhaus, historisches Stadtmuseum
Jugendherberge, Aussichtsturm
- 2 Dreiflüsseeck, Zusammenfluß von Inn, Donau und Ilz
- 3 Museum Moderner Kunst
- 4 Kloster Niedernburg, Giselagrab (ungarische Königin)

- 5 St.-Michaels-(Studien-/Jesuiten-) Kirche
- 6 Rathaus, Rathausplatz
- 7 Glasmuseum Passau im „Wilden Mann“
- 8 Domschatz und Diözesan-Museum
in der Neuen Bischöflichen Residenz

- 9 Residenzplatz mit Wittelsbacher Brunnen
- 10 Dom St. Stephan, größte Domorgel der Welt
- 11 Stadtpfarrkirche St. Paul
- 12 Universität, Nikolakirche

- 13 Severinskirche, Klosterzelle d. Hl. Severin
 - 14 RömerMuseum Kastell Boiotro
 - 15 Wallfahrtskirche Kloster Mariahilf
- → → → Donauradweg
→ → → → Innradweg

- Tourist-Information
- Zentrale Bushaltestellen
- Haltestelle Bus-Pendelverkehr zur Veste Oberhaus
- Schiffanlegestelle
- schöne Aussichtspunkte
- Parkplatz / Parkhaus
- Bus-Parkplatz
- Park + Ride Parkplatz
- Öffentlicher Spielplatz
- Öffentliche Toilette
- Fußgängerzone

Cena exkurze zahrnuje ubytování a dopravu a bude ještě upřesněna.
Vstupné (cca. 60,- Eur), vlastní strava a povinné připojištění pro zahraničí jsou individuální.